KEREM İLE ASLI

ORHAN GÜZEL

Papatya Yayınları

KEREM İLE ASLI

•

Orhan Güzel

Kerem İle Aslı

Yazarı
Orhan Güzel

Editör
Mehmet Dikmen

Kapak
Ramazan Erkut

Syf.Düzeni
Ayhan Ogan

Üretim Sorumlusu
Bilal Temur

Baskı
Ziya Ofset - 567 99 05

Cilt
: SİSTEM MÜCELLİT - (0212) 482 11 01

İstanbul, Ekim 2004
ISBN 975-6605-24-3

PAPATYA YAYINLARI
Alayköşkü Cad. No: 10 Cağaloğlu/İstanbul
Posta Kutusu: 882 Sirkeci / İstanbul
Tel: (0212) 511 61 62 (Pbx) Fax: (0212) 522 11 96
internet: www.turdav.com e.mail: turdav@turdav.com.tr

© "Papatya" markası ile üretilen bu eserin basım ve yayın hakları
Türdav Basım ve Yayım Ticaret ve Sanayii A.Ş.'ye aittir.

KEREM İLE ASLI

ORHAN GÜZEL

papatya yayınları

İÇİNDEKİLER

- Ulu Sultan'ın Beklentisi 11
- Ulu Sultan İle Sohbet Arkadaşı 14
- Yaşlı Bahçıvan 20
- Meryem İle Mirza Han 23
- Zengi Dağları'nda Bir Ceylan 26
- Kerem, Sevda Tutsağı 35
- Kara Keşiş Çağrıldı Söz Kesildi 41
- Aslı Başka Ellerde 47
- Bahçıvanbaşı'nın Kızı 54
- Kerem, Aslı'nın Peşine Düşüyor 61
- Çeşme Başında Üç Güzel 70
- Göründü Süphan Dağı 74
- Dallar Han Aslı'mı Gördün mü? 80
- Gence'de İlk Akşam 84
- Bitmeyen Umut Revan yollarında 87
- Seki'de Düğün Akşamı 96
- Hızır Kerem'e Dedi ki 102
- Kırk Haramiler 107
- Muş Yollarında 109
- Pasinler'de Aşık Şöleni 114
- Geçit Vermez Laleli Dağ 120
- Yollar Çatallaştı 125
- Ey Erzincan Erzincan 131
- Zile Yolları 135

- Kızılırmak Boylarında 138
- Erciyes'in Başında 142
- Kerem Aslı'yı Buluyor 148
- Hakim Önünde 157
- Karar Anı 160
- Kara Keşiş Pes Etti 163
- Kırk Gün Kırk Gece Düğün 165
- Yanarım Aslı'm Yanarım 168

ÖNSÖZ

Kerem, Anadolu topraklarını karış karış dolaşan bir saz Şairidir. Aşkını sazıyla ve şiirler halinde dile getirmiştir. Kerem'in Aslı ile olan aşkı, bir efsane midir, yoksa gerçek bir aşk hayatı yaşanmıştır da zamanla efsanevi motiflerle bezene bezene erişilmez-katlanılmaz bir sevda serüvenine mi dönüştürülmüştür, bilinmez.

İşin, iç güzelliği de burasındadır.

Kerem İle Aslı Hikayesi'ni yüz yıllardan beri dilden dile gezdiren, bu aşkın trajik bir şekilde sona ermesidir. Tıpkı benzeri öteki aşk hikayelerindeki gibi.

Türk Halk Edebiyatı'nın en seçkin desenlerinden biridir Kerem İle Aslı.

Kerem'in şiirleri, Türkçe'mizin en sade ve fakat en temiz sayfalarını teşkil eder. Duygusal yoğunluk, zaten bu gibi şiir ve aşk hikayelerinin doğasında vardır. Halk gönlünde, bunca yer edinmesinin izahı galiba burada aranmalıdır.

Batı Edebiyatı kendine, geçmişine ait bu gibi eserleri, defalarca ve yeniden yorumlayarak yazmak suretiyle, yeni bir heyecan ve ivme kazandırmıştır.

Bizde ise, bu manada bir işlerlik henüz söz konusu değildir.

Elinizdeki çalışmamızı bu sahada bir katkı olması düşüncesiyle kaleme aldık. Böylesi gönül hikayeleri, çağımızın yorgun insanını sanki bir rehabilite etme işlevini de görmektedir.

Özellikle genç kuşaklar için, geçmişimizi ve törelerimizi tanıtma bakımından da bu gibi sade ve fakat his egemen eserlerin yeterince bilinmediği kanaatindeyiz. Bir fidanın nasıl gelişip büyüyebilmesi için suya ve güneşe ihtiyacı varsa; çocuklarımızın ve gençlerimizin duygusal gelişimleri noktasında da, böylesine dinlendiren ve dünlere taşıyan hikayelere, hatta romanlara ve tabii şiirlere büyük bir ihtiyaç vardır.

Şiir diliyle kaleme alınmış bu eserde Türk Halk şiirinin temel ölçütü olan hece vezninden uzak durulamazdı. Bununla birlikte, yer yer serbest mısralar da, gerekli olduğu için eserde yer almıştır. Şiirin verdiği iç zevk, başka yazım türlerinde görülmez. Okuma tembelliği çeken bu toplum için kolayca okunması bakımından da Şiir tarzının ayrı bir katkısı ve önemi olduğu kuşkusuzdur.

Aşırı enformasyon baskısı ile iyice bunalan milenyum insanı, kendisini bu gibi sade ve duygusallıkla bezeli eserlerle dinlendirebilir. Türk Halk Edebiyatı'nı sevebilir.

Masalımsı bazı unsurlar, bu esere özellikle katıl-

mıştır. Böylece kuru ve realist ve tabii sıkıcı bir atmosferin elinizdeki esere egemen olmamasına çalışılmıştır.

Kerem İle Aslı Hikayesi için belirli bir yer ve zaman unsurundan tabii ki söz edilemez. Zaten, böyle bir belirleme çabası, hikayenin içeriğine aykırıdır.

Keza, Kerem İle Aslı Türk atasözleri ve darbı mesellerle de renklendirilmiştir. Dolayısı ile okunurken, bir çok yeni unsurlar ve kültürel öğeler, böylece okuyucunun dağarcığına kazandırılmış olacaktır.

Elinizdeki Hikaye, geçmişten günümüze bir çok kereler farklı şair ve yazarlar tarafından yazılmıştır.

Biz de yeni bazı unsurlar katmakta bir beis görmedik. Zira, biraz daha renklendirmiş olduğumuzu düşünüyoruz.

Papatya Yayınları olarak, bu eserle Türk Halk Edebiyatı'na bir katkıda bulunmanın mutluluğunu sizlerle paylaşmaktan onur duymaktayız.

PAPATYA YAYINLARI

ULU SULTAN'IN BEKLENTİSİ

Aradan geçen çok uzun yıllara rağmen, Ulu Sultan'ın bir oğlu olmamıştı. Her büyük bey, her koca han gibi Ulu Sultan da tacını, tahtını bırakacak bir erkek evlat sahibi olmak için sabırla beklemişti. Ama, Allah vermeyince, bu beklentisi, korkunç bir hayal kırıklığı sağnağı halinde, ruhunu neredeyse bir enkaz yığını haline getirmişti.

Ataları, hep bey, han, hakan olmuştu ve hayırlarla yad edilmekteydiler. İstiyordu ki, kendisinin de, atalarından devraldığı beylik-sultanlık silsilesini, kendisinden sonra devam ettirecek bir oğlu olsundu.

Av avlasın, kuş kuşlasın, cesur yiğitlerle sahralara açılsın, günü gelince de, sultan babasının altın tahtına otursundu.

Kendisi gibi, halkı da bu duruma çok üzülmekteydi.

Son zamanlarda, daha bir kara kara düşüncelere dalmış, sultanlığına yakışmayacak derecede, çevresini, halkını unutmuş bir haldeydi.

Yakın dostlarından bilge biri, yine böyle dalgın dalgın bakınıp durduğu bir esnada şöyle dedi:

- Hey koca Sultan!, Nedir bu hal?

Sultan:

- .. ..

Bilge zat:

- Derdini söylemeyen dermanını bulamaz, bilmez misin Sultanım?

Ağır ağır başını dikip gözlerini kıstı Ulu Sultan:

- Yüce Tanrı, bana çok şey verdi; hanlık verdi, bereket verdi, gürz sallayacak güç verdi, ama, bir oğul vermedi.

- Eee.. Vermeyince Yüce Yaratan, neylesin bizim Ulu Sultan?..

Komutanlar, Ulu Sultan için kaygılıydılar. Başsız bir gövde, nasıl bir işe yaramazsa, Sultansız bir ordu ve hele halk da bir işe yaramazdı.

Komutanın biri Sultan'ın gönlünü kırmadan dedi ki:

Yüce dağların rüzgarı mısın?
Bilinmez dertlerin uğrağı mısın?
Pranga vurulmuş bir yiğit misin?
Bu ne hal, hey Ulu Sultan?

Bizim derdimizle dertlendin
Sıra şimdi kendi derdinde mi Koca Sultan?
Böyle, durup oturma,
Hey Ulu Han!..

Bre dedin de derman mı bulmadık,
Yüce dağın ardına mı varmadık.
Muradın bir oğlan mıdır;
Tanrı'dan istedin, vermedi, razı ol Sultanım.

Hekimlere soralım, bir çare bulsunlar
Aç doyuran, çıplak donatan Sultan'a.
Eşkiya sürüsüne kan kusturan
Adil ve korkusuz Han'a..

ULU SULTAN İLE SOHBET ARKADAŞI KARA KEŞİŞ

Ulu Sultan'ın bir sohbet arkadaşı vardı. Lakabı Kara Keşiş idi. Her zaman beraber olurlardı. Sultanın, en sıkıntılı zamanlarında Kara Keşiş, nükteli konuşmaları ile Sultan'ı rahatlatır, en çetrefil problemlerin çözümünde sihirbazlar gibi formüller üretirdi.

Bir ikindi üzeri idi.

Ulu Sultan, yine derin ve kara düşüncelerin arenasında adeta yitip gitmişti. Kara Keşiş, Sultan'ın çok zamandır sürüp giden bu haline bir son vermek istiyordu. Yumuşak ve etkili bir eda ile şöyle dedi:

– Nice gecelerdir görürüm ki, sen, bir kara sevdalı gibi, uyku uyumazsın; bir lokma ekmeği bile ağ-

zına koymazsın. Bilirsin ki, duvarı nem, insanı gam çürütür.. Başta sağlık olmayınca, nur topu gibi bir evladın olsa da, Sultanlık beş para etmez.

Sultan:

– A benim keşiş kulum, gönül dostum;

Doğrudur dediklerin
Lakin, kabul olmadı, olmuyor ki dileklerim
Hayat, kendi yatağında akıyor
Benimse, ümitlerim gün gün soluyor..

Kara Keşiş:

– Derdimiz birdir bizim öteden beri
Ne kızım, ne de oğlum vardır evleneli beri
Kurak havada yağış beklenirse de,
Belli olur mu; ya gelir, ya gelmez..
Canına uzak dursun ecel,
Üzülme sakın, ağır olur bedel..

Ulu Sultan:

– Şifalı bir tabip desem yakışır sana
Birini isterken, ötekinden olmak da var
De bana ne diyeceksen
Kulağımı verdim sana, kalbim de seninle..

Keşiş:

– Şöyle bir bahçen olmalı Han'ım
Asude, yıldızlı, kuşlu, ağaçlı

Muzlu, portakallı, hem de narlı

Garipliğin üstünden gitsin, huzur senin korunağın olsun

Ak otağın barınağın..

Böyle bir bahçe zaten vardı. Ulu Sultan, Kara Keşiş'e:

– Bilirsin ki, Akçaova'nın batı tarafında, bu tanımladığın gibi bir bahçem var, İrem Bağı ne ki. Lakin, yurdundan kovulmuş bir garip gibi, olacaksam orada, bir çekiciliği yoktur benim için.

Kara Keşiş, bu kavruluşa da bir çare buldu ve dedi ki:

– Böyle bir bahçeye, inci gibi bir köşk lazımdır Ulu Sultanım. Türkmen kızları da kelebekler misali etrafında uçuşmalı.

***

Bunun üzerine Ulu Sultan, görevlileri çağırıp, hemen bu bahçenin en güzel yerine billur gibi bir köşk yapılmasını emretti.

Her yana giden haberciler, Ulu Sultan'ın bir köşk yaptıracağını, bunun için, Acem, Kafkasya, Azerbaycan dahil her nerede varsa, en mahir mimarların hemen Ulu Sultan'ın buyruğuna uyup gelmelerini bildirdiler.

Çok kısa sürede, dolunay'dan sonraki ilk dolunay gününde billur köşk, tastamam edildi. Adına da Has Bahçe dediler.

Bir köşk ki, dost görse, sevincinden oynardı. Düşmanın bedce gözüne, ilişirse, kahrından çılgına dönerdi. Bir Köşk ki, billurun da billuruydu. İçine

girenler sandılar ki, cennetin en göz kamaştırıcısıydı. Hurileri eksikti bir tek.

Has Bahçe'nin bir gelin ve köşkün gelinin başına konmuş bir taç olduğu, bakanların müşterek görüşüydü.

Ulu Sultan, kısa bir süre, rüya gibi yaşadı köşkünde. Ama, aklı yeniden yalnızlığının dehlizlerinde deli deli sürünmeye durdu.

Kara Keşiş, Ulu Sultan'ın bahçeden çabucak bıktığını görünce, ona bir seyahat önermeyi düşündü.

***

Ulu Sultan'ın eşi Hatice, bir çocuk doğuramamanın ezikliğiyle pek mahcup bir haldeydi. Sanki, kendisinin bir kusuru varmış gibi dertliydi.

– Nice yıllar gerilere düştü
Ki, ben, hala boş bir kavranım.
Dolmak bilmedi içi
Ki, bilmez kimse, ne denli bizarım.
Ak güvercinler uçuşurken
Has Bahçe'nin yeşil semasında
Ben, kendi kaderimle yanar eririm.

Hey Ulu Sultan, gençliğim tükendi
Yüzünü güldüremedim bir türlü
Baharlar eridi, yazlar da bitti
Sana oğul veremedim bir türlü.

Karısının, iniltiyi andıran bu sözlerine bir teselli olmak üzere, Ulu Sultan (sözü ele aldı):

– Çiçekler açmaz tozlaşma olmayınca
Güneş yeniden doğar mı batmayınca
Bil ki bahar görünmez, kış çıkmayınca
Yeter be ahu figanın Sultan Kadın!..

Kara Keşiş'in karısı da Hatice sultan gibi, bir çocuk sahibi olamamanın acısı ile erim erim eriyordu. O da söze karıştı.

– Bir sen misin a be Sultan kadın
Bir tek sen misin?
Bak ben, senden biçareyim ki,
Hala, gözlerim ayaklarımın ucunda..
Gündüzlerim yılı, gecelerimse asrı aştı
Keşişimin sabrı dağ boyunu aştı..

Gülün ömrü az olur, bu ona kader
Benimkisi ise ne büyük bir keder
Her kötü kişi ki, ettiğini çeker
Bana da garip garip ağlamak düşer
Pörsümüş gül bir işe yararsa eğer
Kara Keşişim beni o zaman sever...

Sen, istersin, kara başlı bir oğulcuk
Bana da yeter kara saçlı bir kızcık.
Bu dünya fanidir, ömrümüz kısacık
Dilersen ağla, dilersen gül..

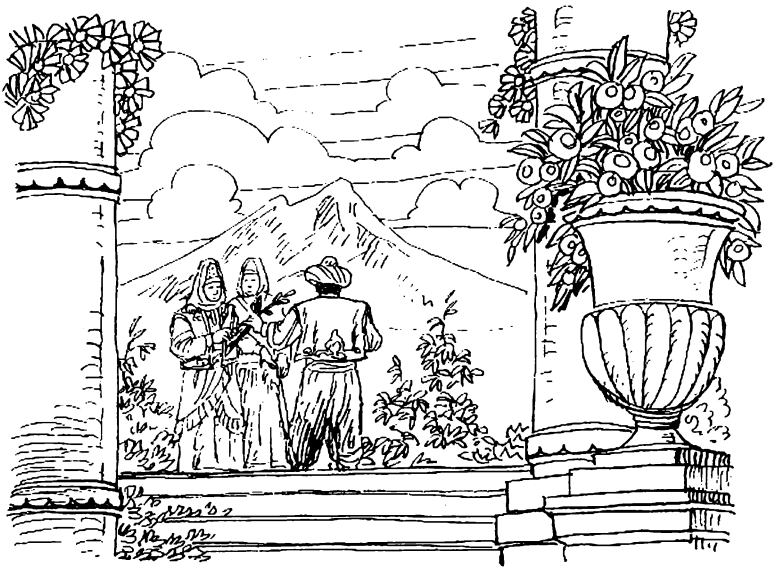

YAŞLI BAHÇIVAN

Sultan karısı ile Keşiş karısı birlikte yola çıktılar, halleşe dertleşe Has Bahçe'nin ucuna doğru vardılar. Gül mü, papatya mı, yasemen mi toplamak için, çene çaldılar.

Derken..

Karşılarına, bir Bahçıvan çıktı..

Yaşlı bir adamdı Bahçıvan. Gün görmüş, hayatı bilmişti. Elinde bir küçük, nazlı fidan vardı:

– Şunu alın.. Dedi fısıldar gibi.

Kadınlar:

– Bunu ne yaparız biz? Dediler.

Bahçıvan:

– Muradınızın ne olduğunu biliyorum, ikinizinki de aynı..

– Nereden biliyorsun?

– Abdala ayan olur..

Kadınlar, şaşkın şaşkın sordular:

– Ne yapacağız, hala demedin ey ihtiyar.. Dediler.

Yaşlı adam:

– Bu elma fidanını topraklayın..

– Sonra?..

– Üç yıl kadar bekleyin..

– Sonrası?

– Üç yılın meyve zamanında...

Bir rüya elçisi gibi olan adam, daha başka bir kelam etmedi ve birden bire kayboldu gitti.

Tatlı bir düşün rehavetiyle derin uykusundan uyananlardan farksızca, Hatice Sultan ve Keşiş karısı, bir sevindiler ki. Gözlerinden, sabah güneşinin ışınları inci inci saçıldı. Hayra saydılar ki, bu yaşlı adam, müjde vermişti kendilerine.

Çölleşen ruhlarının verimsiz topraklarına artık çise düşmeye başlamıştı bile. Derken, nice geçmez sanılan zamanlar biribirine ekleniverdi de, o elma fidancığı, dallanıp budaklandı, altında gölgesi bile oldu.

Bir yaz zamanının en orta yerinde, bir de baktı-

lar ki, dallardan birinin en ucunda bir elma.. Elmanın bir yarısı ak mı ak, öteki yarısı da öyle al mı al.

İki kadın, elmayı bölüşüp yediler. Al yarısında bir kız, ak yarısında da bir oğlan saklıydı.

Kısa süre sonra muradlarına erdiler. Her ikisi de hamile kalmıştı.

Ak yarıyı yiyen, Hatice Sultan, artık bir oğul anası idi. Kız anası ise, al yarıyı yiyen Keşiş karısı idi.

MERYEM İLE MİRZA HAN

Keşiş'in kızına Meryem adı verildi; Ulu Sultan'ın biricik oğlununki ise Mirza Han.

Kızın ailesi, burç falına baktılar, üzüntüden kahroldular. Zira ki, kötü bir talihi vardı Meryem'in ya da İsa Gülü'nün.

Kara Keşiş, buna çok gamlandı, dertli yüreği dağlandı. Bulunduğu yerde duramaz oldu, çareyi başka yerlere göç etmekte buldu.

Kara keşiş, karısını ikna için, biraz uğraştı. En nihayet nice dağlar aşıldı ve bir şehre varıldı. Burası, Zengi adında bir şehirdi ki Mirza Han'ın diyarına hayli uzaktaydı.

* * *

Sayısız kereler doğup batar güneş.. Mirza, artık, bıyıkları henüz terlemiş taze bir genç, bir Türkmen delikanlısıdır.

Av avlanır, kuş kuşlanır.

Anası memnun, babası memnun, erler sevinçli, Türkmenler mutludurlar artık.

Usta bir ok atıcısıdır Mirza Han. Ürkek ceylanları, bir ok atımıyla yıkar, bir serçe hafifliğiyle tutar ince belinden ve getirir ak otağın meydanına bırakır.

Mirza Han'ın Sofu adında bir arkadaşı vardır. Dert ortağı, kederini paylaşandır. Biri olmadan diğeri ava çıkmaz, cirit oynamaz.

* * *

Bir dolunaylı gecede Mirza Han, uykunun denizine dalıp gitmişti. Birden terler içinde yatağından fırladı. Gördüğü rüya, belliydi ki, taze yüreğini fena hırpalamıştı.

Sofu'yu çağırdı.

Korkmuştu Sofu.

– Hayrola Han oğlu?

– Bir düş gördüm Sofu, bir beyaz mı, bir kara mı nedir, bir düş..

– Dilerim talihin gibi aktır.

– Ben, bulmalıyım..

– Neyi?

– Onu.

– Kimi?

– İnce belli, ceylan bakışlıyı..

– Sen aşk deryasına batmışsın Han oğlu..

– Galiba..

– Gençlik hülyasıdır, geçer.

Mirza'nın gözleri al güller gibi yanmaktadır:

– Ne, ne dedin?

– Sam yeli gibidir gençlik düşleri, vurur ve geçer..

Mirza Han, yeni ile terini silerken, mırıldanır:

– Sofu, bana yoldaş ol..

– Sen, neler söylüyorsun bre Han oğlu?

– Gideceğiz buradan...

– .....

– Hadi atımı getir ve sen de bin atına.

Han oğlu ile Sofu artık bir kuştur, uçup giderler.

ZENGİ DAĞLARINDA BİR CEYLAN

Günler birbirini kovalarken, onlar da atlarını sürdüler. Gün, vedaya hazırlanırken, iki kan kardeş, yeni doğmakta olan ayı temaşa ederek, bir dağın serin zirvesinde uyudular.

Sabah, taze bir nefes gibi yüzlerini ışıldatırken, uyandılar.

Mirza Han, hep düşünceli.

Sofu, Sultan Oğlu'nun bu haline üzüntülü.

Aşağılarda bir derin avlak yeri var.

İki can arkadaş kalktı yerinden
Ceylan sesleri gelir avlak yerinden

Vuruldu da Mirza Han yüreğinden
İndiler avlak yerine..

Bir ceylan ki, nazlıdan nazlı
Ürkek bakışlı, ince bacaklı
Haberi yok etrafı sarılı
Bir hoş, bir güzel, gelin duruşlu..

Gördü ki, yaman bir avcı var peşinde
Daha nasıl durabilsin ki yerinde
İnce ince korku ile yüreğinde
Ardına bakmadı, süzüldü ve kaçtı.

Mirza Han ile Sofu düştüler peşine
O dağ senin, bu tepe benim, iz sürdüler.
Nefesleri yetmedi de
İndiler bir su yerinde.
Verdiler ağızlarını, suyun ağzına
İçtiler yudum yudum kanasıya..

Yalnızdır dağ başları, Sofu'nun eli sazında
Mirza Han ise, çoktan yatmış, uykusunda.
Yine ürkek ceylanın ardında
Kaçtıkça peşinden koşuyor
O koştukça, ceylan kaçıyor..
Yıldızlar altında yıldızlı rüya..

İnce bacaklı ceylan durunca aniden
Göz göze geldiler birden.
Ceylan ki, ilk düşteki kız oluyor
Mirza Han'ın nefesi kesiliyor.
Ceylansa kendisini izliyor..

Aniden ak sakallı derviş geliyor
Kaçsa da onu yakalamalısın diyor
Hey Mirza Han,
Bir dalda yarattı sizi Yaratan
Bu buğday tenli, bu inci dişli
Senin yazgın, senin kaderin diyor..

Taze Han oğluna oldu o gün ne olduysa
O avlak yerinin ötesindeki yıldızlı rüyasında.
Yüreğinin başında sevda yelleri
Artık, gözü görmüyor hiç bir şeyi.

Sazını eline aldığı zaman
Buna da can mı dayanır aman
Aman da bu sevda ne imiş aman
Dağların karı bile söndüremiyor.

Gerçekten, Mirza Han, kara sevdaya yakalanmıştı. Aldığı verdiği nefes bile düşünde gördüğü güzeli anıyordu.

Derviş, "nasibini kaçırma!" demişti.

Öyle ise, umudunu yitirmesi için hiç bir sebep yoktu. Yoktu ama, aşk ateşi yanık yüreğine bir kere düşmüştü.

Mirza Han'ın durumunu Sultan babasına bildirdiler.

Yedi iklime haber salındı. Nice usta hekimler çağrıldı, şifacılar bulundu, ama, hiç biri, Mirza Han'ın hastalığına çare bulamadılar.

Han oğlu Mirza Han, dağlardan geri gelmiyordu. Elinde sazı, durmadan ağıt yakıyordu. Sofu dahi, artık ümidini kesmişti O'ndan. Ne kadar içten sözler söylediyse de, Mirza Han'ın bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu.

Görüldü ki, doktor işi değil Mirza'nın hastalığı.

Keder bulutları herkesin üstündeyken, bir Aşık'ın, Ulu Sultan'ın diyarına yolu düştü. Mirza Han için, şöyle dedi: "Bu yiğidin hastalığı, bildiğinizden değildir. Onun aşık sazıyla okunması gerekir. Bundan öteye, aşıklar peşinde olacaktır Hanoğlunun. Onun izince yürümek kıyamete değin âdet olacaktır. Bırakın onu kendi bildiğine. Çalıp söylesin, sazı ile içini döksün, kendisi gibi aşık olanların dumanlı yüreklerine ilham perileri uçursun."

Ulu Sultan, buyruk verdi:

-- Sofu oğlum, buradan öteye Mirza Han ile beraber ol! Onu ikizin gibi bil!.

Yolculuk için hazırlık başladı.

Ulu Sultan büyük bir şölen verdi.

Has Bahçe'deki şölen yedi iklime yayıldı.

Hatice sultan, oğlu Mirza Han'a baktıkça, kara delikli düşünce tünellerine girip çıktı, çıkıp da girdi. "Hey be yaman dünya, aklım ermedi haline!.." diye keder ağıtları besteledi.

Bir bahar sabahının en sessiz vaktinde, iki kan kardeş atlarına bindiler ve Zengi Şehri istikametine yel olup uçtular.

Yücelerinden aştılar ardı ardınca dağların
Ak suyundan içtiler taş pınarların
Vadilerde mola verip, azgın nehirlerden
Şahan gibi atladılar..

Yedi gece ile sekiz günün bitiminde
Buldular kendilerini Zengi'de.
Güneşle yıkanıp yağmurla doydular
Gurbetin iki kan kardeşi...

Yorgun ve aç olarak Zengi'ye düştüler
Kendilerine bıldırcın eti pişirdiler.
Bakır cezvelerle geldi kahveler
Böylece kendilerine geldiler..

* * *

Kara Keşiş, Mirza Han'ın geldiğini görünce, hiç memnun kalmamıştı. İçinde bir sızı, gözlerinde geleceğin karanlık pırıltıları olduğu halde, kendi kendine düşündü:

"O elmanın yarısı Mirza Han, Ya diğer yarısı kızı İsa Gülü'ne göz koyarsa?!.. Yahut olur ya, İsa Gülü'nün gönlü, Mirza Han'a kayarsa? Yandığımın işaretidir o zaman."

Bu birlikteliğe gönlü razı değildi.

Çünkü, kendisi Hristiyandı. Oysa, Mirza Han, bir müslümandı. Hem de müslümanların başı olan bir müslüman beyinin oğlu. Kim bilir, belki gelecekte baş olacaktı müslümanlara.

Kızını, bu yiğitten uzak etmeliydi.

Ne yapabileceğini düşündü.

Meryem'ini (İsa Gülü) aldı ve gecenin bir yarısında konağından uçuruverdi.

* * *

Mirza Han ile Sofu artık bulundukları yerde duramadılar. Atlarına binip Zengi şehrinden uzaklaştılar.

İsa Gülü'nün bulunduğu bahçeye vardılar.

Meryem, Mirza Han'ı görünce, kaçmadı, dillendi:

– Rüyalarımı süsleyen ey Han oğlu

Dinle yüreğimi, senin için ne diyor:

Kimsin sen, neredensin?

Yalnızım sanma sakın, bağımın bekçisi var

Beraber oluruz kaderde varsa

Aceleye ne gerek var? 'Kerem" eyle bana..

Han Oğlu:

– Ulu Sultan'ın biricik oğluyum
Isfahan'dan beri geliyorum
Bir ceylan vurdu yüreğimi
Merhem olsun diye arar dururum ki,
Karşımda buldum birden seni,
Artık ne Han oğlu, ne keşiş kızı
Senin adın Aslı, benimki de Kerem olsun..

Aslı, artık aradığını bulmuştu:

– Ne gezersin üzgün üzgün bu yerde
Aman Kerem beni rüsvay eyleme
Düşürürsün beni onulmaz derde
Aman Kerem beni rüsvay eyleme.

Kısmet etsin beni sana Yaradan
Kaldırsın engeli, yâdı aradan
Ben yeni ayırdım akı karadan
Aman Kerem beni rüsvay eyleme.

Duyamadım şeker ezen dilinden
Yolunda çekinmem asla ölümden
Çok sarılma gayri ince belimden
Aman Kerem beni rüsvay eyleme

Ağa Kerem Paşa Kerem Han Kerem
Ateş Kerem tutuş Kerem yan Kerem
Aslı sana kurban olsun can Kerem
Aman Kerem beni rüsvay eyleme..

Aslı, mermer havuzun başında bir selvi dal gibi salını salını dolanıyordu.

Kerem, sazı eline aldı ve yanık yanık söyledi:

- Aslı Han'ım Yaslı Han'ım bir tanem
İçimde akan ırmağım..
Değişmez gerçeğim, tükenmez masalım
Günüm, güneşim, rüzgarım
Tutunduğum dalım.

Aslı Han'ım aydınlığım, pencerem
Yaşama sevincim, gülüm, bayrağım
Alınyazım.
Koma elsiz, koma ayaksız, koma beni
Budur niyazım.

Aslı Han'ım, mutluluğum, gök yüzüm
Yağmur sonrasında sevda toprağım
Güzel acım!..
Ateşinle yıka, yağmurunla yak beni
Sicim sicim..

Aslı Han'ım, özgürlüğüm, tutsaklığım
Gönül yelkenim, gönül bağım
Gönül denizim..
Dün gitti gider, bugün kapımızda
Yarın bizim..

Dedi ve kesti sözünü Kerem.

KEREM, SEVDA TUTSAĞI...

Kerem, elinde sazı, tam bir halk aşığı olarak Zengi'den Sultan babasının sarayına dönünce, kızılca kıyametler koptu. Bir deri, bir kemik kalmıştı. Mirza Han değildi artık. O, yüreği, bir sevda için çarpan, yaralı bir aşık, bir nevi yarı divaneydi. Üstü başı yırtıkça, bakışlarıysa hafiften delice, yemez içmez bir saz ozanı olmuştu. Han babası başta, bütün sevenleri Mirza Han'ın bu haline acıdılar ve ağladılar. Saray'daki özel odası yerine sarayın bahçesinin en dip tarafında sabahlıyor ve hiç bir şey yemeden de gün batımına eriyordu.

İşin daha da vahimi, hep delilerden farksız bir mırıldanışla, büsbütün acınacak bir hale bürünüyordu. Sazını eline alıyor ve bir saraylıya yakışmaya-

cak tarzda, ozanca çalıp söylüyordu.

Babası Ulu Sultan, sultanlığından utanır olmuştu:

– Soylu soyunca yaşamalıdır, Sultan'ın nesli Sultan gibi bilinmelidir, diyordu.

Fakat Kerem, bu sözlere hiç aldırış etmiyordu. Hicranını, ağıdını katre katre, sağnak sağnak sazının tellerine döküyordu.

Ulu Sultan, büyük bir endişeye kapıldı. Bir zamanlar yaptığı gibi, yine yedi iklime haber salıp, oğlunun onulmaz derdine bir çare bulunmasını emretti. Lakin, gelip gidenler, bir çare bulamadılar. İyi olmak ne kelime, gazı tükenen kör kandil ışığı misali, Kerem çöküyor, eriyordu.

Altın tabaklar içinde, Isfahan yaylalarının en halis balını önüne koyuyorlar, parmağını bandırıp diline değdirmiyordu. Kuş sütü ile gelenleri geri çeviriyordu. Hep düşünceli, hep iştahsızdı. Uykuyu unutalı çok olmuştu. İlla sazı ve illa ağıdı..

Kerem, artık iflah olmaz bir sevdanın tutsağıydı.

Ulu Sultan, oğlundan ümidini neredeyse kesmişti.

Yemyeşil bağlarının goncası biricik oğlu, hazan bülbüllerinin uğruna ağıt yaktığı bir güz cenazesi olmuştu.

Büyücüler de, cinciler de, Kerem'in hastalığına bir çare bulamadılar.

* * *

Kerem, kendisini bir kafese hapsetmişti.

Kimseyle ne görüşüyor, ne konuşuyor, ne de her hangi bir istemde bulunuyordu.

Günün birinde, Kerem'in kafesinin önünde bir koca karı belirdi.

Kerem, cılız bir sesle sordu:

– Söyle bana sen necisin?

Ne işin var burada koca Nine?

– Sormayasın a Han oğlu, başım dertte..

Kerem, yorgun yorgun söylendi:

– Derdini söylemeyen dermanını bulamaz benim gibi a koca Nine.

– Aahh ah!..

– Ağzından çıkan alev ne?

– Derdim başımdan aşkın be Hanoğlu, bir oğul var başımın belası, cihanı tutmuştur artık vaveylası. Anlamaz ne desem, bilmez ne desem.

Evine barkına yılda bir, ya uğrar ya uğramaz.

Kerem:

– Bir dertli, bir dertliye nasıl çare bulsun a koca Nine?

Koca Karı:

– Bilmişler dediler ki, oğlun gibi bir dertli bulsan, damarından yedi damla kan alsan, yedi gün boyunca, kuş sütüyle karışık edip içirsen, oğlun kendine gelir, evine uğrar.

Kerem:

– Yerimden kalkmaya da, damarımdan kan ver-

meye de mecalim yok benim.

Kocakarı yalvarmasını sürdürdü:

– Etme Han oğlu, kerem eyle ben zavallıya. Dediler ki, böyle bir Han oğlu var, git O'na yalvar.

Hacca gitmişcesine sevabın artar, beş vaktimde seni anar, senin için dua ederim. Yeter ki sona ersin şu bitmez kederim.

Kerem:

– Boşuna yalvarma, benden kime fayda olabilir ki!..

Koca Nine:

– Bilmez misin ki, bu gün Gelincik Günü..

Kerem birden canlandı:

– Ne? Sahi mi? Bu gün Gelincik Günü mü?

Koca Nine:

– Bu gün, anaların kızlarını allayıp süsleyip görücüye çıkarma günü. Bu günde göz göze gelenler, kırk güne varmadan söz keserler.

Kerem'in gülleri açıldı:

– Keşiş Kızı da gelir mi oraya?

– Gelir, gelir..

– Öyleyse, damarımdaki kanım da, biricik canım da sana fedadır..

Koca Nine:

– Ne hoş dersin öyle Han oğlu, ağzından akan baldır. Başını artık kaldır. Canı çekik bedenine kan gelsin, solan yüzün neşeye bürünsün.

Kerem'in kime sevdalandığını böylece anlamıştı Koca Nine. Bu, Kara Keşiş'in kızı, İsa Gülü idi. Hemen Kerem'in yanından ayrıldı ve sanki buhar olup uçtu.

* * *

Koca Nine, bir rüzgar gibi doğruca Ulu Sultan'ın katına yükseldi:

- Muştularımla geldim sana Ulu Sultan!

Derdini söyledi Mirza Han.

Karanlık yüzünü güne döndürdü bey oğlun.

Döktü içindeki derdini, ya bilerek ya bilmeyerek..

Kadının ne demek istediğini ne Sultan, ne de yanında hazır bulunanlar anlamamışlardı. Koca Nine'nin haline bakıp acıdılar, bir sadaka verip baştan savmak istediler. Fakat ihtiyar kadın, ısrarlıydı. Kendisinin bir deli gibi görüldüğüne hiç aldırış etmedi, dediğini tekrar etti.

Sordular:

- Senin dileğin nedir?

Mirza'yı nereden bilirsin?

Bizimle alay mı edersin?

Söyle be kadın!..

Koca Nine:

- Huzurdan haşa, edeb ederim

Koca Bey ile nasıl alay ederim

İsterseniz vurun ak saçlı başımı

İsterseniz bağışlayın canımı.

Mirza Han içini dışa vurdu
Yanaklarında güller açıldı
Himmet eyle ki ona
Fer gelsin canına.

Ulu Sultanım iyice bilesin
Ne falcıyım, ne de cinci
Oğlun Keşiş kızı için divanedir
Bunda kızacak ne var?

Bu sözler, Ulu Sultan'ın beyninde şimşeklerin çakmasına neden oldu. Tam yirmi bir sene öncesine gitti aklı. O elmayı hatırladı.

Kadına yedi kese altın verilip uğurlanmasını emretti.

KARA KEŞİŞ ÇAĞRILDI SÖZ KESİLDİ

Ulu Sultan, yedinci gecenin seher vaktinde, oturduğu seccadesinden doğmak üzere olan güneşin büyüleyen kızıllığına dalıp gitmişti. Birden bire kendine geldi ve bir Yörük'e dedi ki:

– Bu günden tezi yok, Kara Keşiş, huzuruma gelsin..

Yörük yüğrük atına bindi, Keşiş'in vatanına gitti. Akşam karanlığı çökmeden Kara Keşişle Isfahan'a döndü.

Huzurda el bağlayıp yer öptü Kara Keşiş:

– Emredin Ulu Sultan..

Hanlar Hanı:

– Hoş geldin Keşiş kulum. Dünü unutup bugüne bakalım, bir elmanın iki yarısı olan kızınla oğlumu nikahlayıp görkemli bir düğünle kutlayalım.

Kara Keşiş'in yüzü de, kara saçları gibi karardı:

– Beni bağışla Hanlar Hanı. Senin için canım fedadır. Lakin...

– Lakin...Ne?

– Dinimiz ayrı, bilirsin..

– Olabilir..

– Ben evet desem de Tanrı hayır der..

Ulu Sultan:

– Keder etme Keşiş kulum, Allah kalpleri en iyi bilendir, birbirini seven kulları ayırmak haramdır inada gerek yok. Uzatmadan bu işi, bağlayalım.

Kara Keşiş, hala inat içindeydi:

– Boynumsa al işte boynumu, gözlerimi istiyorsan, çektir mili. Türkmen'e kız vermek benim inancımda yoktur. Arzu edersen, yağlı ipte sallandır. Dilediğin yere sürgün de edebilirsin.

– Beni zora koşmasan iyi edersin bre Keşiş kulum! Mirza Bey oğlumu, aşk ateşinde yakamam. Ne senin gözlerine mil çekmeyi murad ederim, ne de oğlumun ıstırap içinde erimesini. Böyle diretirsen, daha kötü işler bekler seni, benden söylemesi.

Kara Keşiş'in bu sözler karşısında, direnci kırıldı.

– Ben ettim sen etme Hanlar Hanı.. Bir arada ol-

maları, kaderde var ise, bizden yana hayır demek elbette yakışık almaz.

Böylece iş tatlıya bağlandı, daralan gönüller şenlendi.

* * *

Sofu, Mirza Han'a babasının Kara Keşiş ile yaptığı konuşmayı haber verince, Kerem, sevinçten bayılayazdı, sazını eline aldı ve tellerine dokundu:

– Vadesi erince susam sümbülün
Safasını sürdükçe dal gelsin gitsin
Sürelim dünyanın biz de safasın
Tek dola boynuma kol gelsin gitsin.

Susam nedir, sümbül nedir, gül nedir
Mah yüzünde tane tane hal nedir
Şeker nedir, şerbet nedir, bal nedir
Ve ağzım içinde dil gelsin, gitsin.

Dost benimdir o gül endam benimdir
Ağzında okunan kelam benimdir
Yarim seyre çıksın âlem benimdir
Giyinsin yeşil al gelsin gitsin.

* * *

Han geldi fethetti Kerem'in kan'ı

Gerçek aşık isen maşuku tanı
Yarin kapısına defneylen beni
Uğrasın üstüme yol gelsin gitsin.

* * *

Aradan bir zaman geçti. Kerem ayrılığa tahammül edemiyordu.

Sazı elinden hiç düşmüyor, gözlerinden yaş hiç eksik olmuyordu.

Yine efkârlandı, söylemeğe başladı:

– Aşamadım karlı dağın ardına
Han Aslı'm aklıma düştü ağlarım
Hey ağalar dayanamam derdine
Han Aslı'm aklıma düştü ağlarım.

Yüce dağ başında nasıl yurt olur
Ak sürüden kuzu alan kurt olur
Bu ayrılık bize yavuz dert olur
Han Aslı'm aklıma düştü ağlarım.

Ağalar dinleyin sözün meseli
Güz geldikte bağlar döker gazeli
Bizi sarmaz bu yerlerin güzeli
Han Aslı'm aklıma düştü ağlarım.

Dertli Kerem söyler, bu derdim bitmez
Yarimin sevdası serimden gitmez
Yüz bin öğüt versen biri kâr etmez
Han Aslı'm aklıma düştü ağlarım..

Hanlar hanı Ulu Sultan, oğlunun yanık yüreğinden köpük köpük gelen bu iniltilere şu cevabı verdi:

– Bir gün olur ki han olunca
Sen de anlarsın ki,
Öncedir Devlet işi
Gönül işinden evvelcedir.

* * *

Sultan düğünü olunca
Düğüncüler parayı görünce
Hazırlıklar tamamlandı
Emir üstten gelince.

Has Bahçe'nin her yanı dopdolu
Bekarlar, dullar, evliler
Kalabalık ki, sanki mahşer
Her köşe inci, altın gümüş dolu..

Davullar gümbür gümbür vuruldu
Gümüş siniler kuruldu
Yedi gün yedi gece toy oldu
Dillere destan düğün oldu.

Düğün bitince, alay yola düzüldü
Develer arka arkaya dizildi
Nice ovalar, sahralar geçildi
Kerem al atının üstünde gülümsedi.

Yedi rengi yayılıvermiş etrafa güneşin
Seyri bir başkadır yeşilin
Kerem'in gözü Zengi'de
Aslı'nın hayali gözünde.

ASLI BAŞKA ELLERDE

Düğün alayı, Aslı'yı yıllarca, bakıp büyüten Zengi'ye geldi ki, aman, sanki orası, terkedilmiş bir diyar olmuştu.

Düşman baskınını önceden haber almışlar gibi, bir anda bütün şehir halkı, pılısını pırtısını toplamış, bilinmeyen ellere göç etmişlerdi. Bu nasıl işti? Böyle bir tablo, neyin nesiydi?

Kerem:

– A be Sofu kardeş, bildin mi nedir bu hal?

Sofu, şaşkın:

– İns yok cin yok, anlamadım Han oğlu, bir mana veremiyorum.

Kerem, dertli ve şaşırmış vaziyettedir:

– Bana, büyük bir oyun oynandı..

– Ne söyleyeyim sana Bey oğlu..

O sırada bomboş sokakları dolaşırlarken, küçük ve kerpiç bir evin önünde iki ihtiyar kadının üzgün üzgün oturduklarını gördüler ve hemen onlara sordular:

– Hey nineler, bura halkı nereye gittiler?

Yaşlı kadınlar cevap verdiler:

– Biz yaşlıyız, bilmeyiz ki neler oldu?

İşin içinde iş olmalı,

Çok olmadı Kara Keşiş yola çıkalı.

Yer mi sarsılacak, gök mü düşecek

Herkesde bir telaş,

Şimdi çoktan buldular şu dağın ardını.

En önde Kara Keşiş, İsa Gülü arkasında

Kara yeleli atının sırtında

Dün sabah çıktı yola..

Sofu, ağlamaklı bir halde, Kerem'i süzüyor, üzüntüsünün verdiği acı ile başını sallıyordu. Ne dese de Han oğlunu teselli etseydi?

Ellerini iki yanına açarak, mırıldandı:

– Bey oğluna yakışan, Kadere rızadır..

Fakat, Kerem'in gözleri buğulu ve bir şeyler söyleyecek gibi görünürken, dilsiz oldu ve ak parmaklarını sazının tellerine dokundurdu, çaldı söyledi; hem söyledi hem de dert ortağı sazının yanık yürekli tellerine vurdu, tıpkı kendisininki gibi:

– Han Aslı'm Zengi'den göçüp de gitmiş
Yol vermeyin başı dumanlı dağlar
Kaçırmışlar anasıyla babası
Yol vermeyin başı dumanlı dağlar.

Koca Han beyleri kalktılar toya
Zengi'nin göçleri dayandı Hoy'a.
Katardan ayrılmış bir telli maya
Yol vermeyin, başı dumanlı dağlar.

Önden gitmiş yüğrüğüyle eşkini
Sona kalmış ihtiyarı düşkünü
Ne kaçarsın keşişlerin şaşkını
Yol vermeyin başı dumanlı dağlar.

Dertli Kerem bu aşk ile pişmiştir
Yar uğrunda tatlı canından geçmiştir
Şu esen yel hangi dağdan esmiştir
Yol vermeyin başı dumanlı dağlar.

* * *

---

yüğrük: Hızlı giden, sür'atli, çevik, taşkın.
eşk: Göz yaşı.

Kerem, böyle söylendi kederinden
Hiç bir ses gelmez derinden
Bilinmez ki, bir haber gelir mi
Dereden, inden, tepeden..

Bu, yakışık almazdı, aykırı idi töreye
Hem de insaniyete, verilen söze
Dönülmez artık bir daha düne
Allah Kerimdir yarınki güne..

* * *

Kerem, neden sonra, bağrını yele verip arkadaşına dedi ki:

– Hadi be Sofu kardeş, durmak faydasızdır gayri bu yaban yerlerde.

Sofu:

– Bir canım var, seninle birlikte, nereye gidersen ayaklarım seninle.

Al atlarına atladılar, rüzgarla yarış yaptılar
O dağ senin, bu dağ benim yol aştılar
Amaçlarıydı Aslı'nın Bahçesi
Varıp gördüler ki, Bağ yerinde Bağban yok
Aslı'dan haber yok, iz yok..
Güllerin boynu bükük, hazan mevsimi
Matem içinde bahçenin bülbülleri
Kerem elini sazına değdirdi

Bakalım, yanık yüreği neler dedi:

– Geldim bahçesine eyledim nazar
Hani o sümbül hey hani tel yeri?
Ak gerdana taze taze dizilmiş
Hani püskürme ben, hani hal yeri?

Bir name yazmadı şu garip dosta
Sanırım bu yüzden hastadır hasta
Belki kan ağlıyor, belki de yasta
Hani o ince dal, hani dal yeri?

Kerem'i atmış da yad eli tutmuş
Dertleri toplayıp derdine katmış
Ela gözlerinden kan revan etmiş
Hani o çağlar sel, hani sel yeri?

Yüce dağların başı dumanlı karlı
Yüreğimdeki ateş harlı mı harlı
Nerelere uçmuş Has Bahçe'nin aslı
Bulalım nerede Kara Keşişle Aslı..

---

hal : Ben

Kerem, aşkının rüzgarıyla aldı başını, bilinmezlerin de ötesindeki dağlara vurdu gitti. Yollar hep taşlı, yollar hep dikenliydi. Sofu bile artık usanmış, ayaklarından derman kesilmişti. Lakin Han oğluydu, hem de eskiden beri sevdiği bir dosttu. Kerem'i yalnız bırakamazdı.

Acısını belli etmeden sordu:

– Hala mı, Koca Sultan'ın bağrı yanık yavrusu?

Kerem'in yaşlı gözleri karşı dağların zirvelerindeydi:

– Buluncaya kadar, ya da canım çıkıncaya kadar..

Sustu, susarmış gibi yutkundu Sofu..

Kerem, yol kenarında bir selvi gördü. Bir başına ve hep rüzgara açık, bulutlarla hemhal, kuşlara konak, toprağa dost... Kendisinin yalnızlığına eş gördüğü bu selviye derdini yazmaya başladı:

– Dur servi dur sana haber sorayım
Ey servi ağacı meralım hani?
Dile gel dile gel dile gel hele
Ey servi ağacı meralım hani?

Hayal meyal olmuş karşıki dağlar
Hastanın halinden ne bilir sağlar
Güller melül mahzun dallar kan ağlar
Ey servi ağacı meralım hani?

Meral: Maral. Dişi geyik, ceylan. Karaca.

Doğru söylemezsen kökün sökülsün
Kökün sökülmezse belin bükülsün
Çürüsün yaprağın dalın dökülsün
Ey servi ağacı meralım hani?

Dertli Kerem söyler yanıp tüterim
Kavuşursam bülbül gibi öterim
Kavuşmazsam diken olur batarım
Ey servi ağacı meralım hani?

Hasretim ziyadeleşti çoktan beri
Sevdalı olanların kalmazmış feri
Bir de baksam ki gelsen öteden beri
Neredesin ey meralım neredesin?

Servi servi, seninle dertleştim amma
Bir katre olsun can katmadın canıma
Sen de benim gibi yalnızlık çekersin
Neredesin ey meralım neredesin?

BAHÇIVANBAŞI'NIN KIZI

Kerem gibi bir insanoğlu, eğer yüreğinden aşıksa, dertli başını nerelere vuracağını bilemez, kimin kapısına tıklayacağını da kestiremez.

Kerem, Has Bahçe'nin içinde divane divane dolaşıp dururken, bir hanenin kapısına vardı, yanık yanık söylendi:

– Ela gözlü nazlı dilber
Meylini bu yana dönder
Evvel benim idin şimdi
Elin mi oldun elin mi?

Mah yüzüne çektin perde
Sen uğrattın beni derde
Ben gidersem sen bu yerde
Kalır mı oldun kalır mı?

Evlerinin önü iğde
İğdenin dalları yerde
Ak tavanlı yüksek evde
Gelin mi oldun gelin mi?

Aynasın almış dizine
Sürmeler çekmiş gözüne
Serpuşun eğmiş yüzüne
Hanım mı oldun hanım mı?

Siyah zülfün ince telin
Yoktur Aslı'm sencileyin
Dertli Kerem bencileyin
Yanar mı oldun yanar mı?

İçeriden bir kız sesi, cevap verdi:

– Ey yaban yiğit, yanlış kapıya geldin
Ben, henüz el değmemiş tazeyim
Bahçıvanbaşı'nın kızıyım
Var git hele işine yaban yiğidi.

Kerem, yanık Kerem, bağrı başı dağınık Kerem... Bu sevda vurgunu, hazır böyle birini bulmuşken, sevgilisinden bir haber sordu:

– Senin yazgın nedir bilemem

Bana İsa Gülü'nden haber ver

Ne yer, ne içer, ne uyurum

Bana İsa Gülü'nden haber ver.

Bahçıvanbaşı'nın kızı, bu âşık divaneye pek acımıştı, doğrusu ne ise söyledi:

– Ah ah.. Aslı!..

Gitti Aslı.. Gözlerinden dökülen yaş, hala toprağı ıslatmakta. Babasının ardınca, bir tutsak gibi sürüklenip götürüldü..

Aslı, neşesizdi.

Ardınca bakarken, yitiği varmış gibi demiştim. Doğrucaymış ey yaban yiğit.

– Nereden bulabilirim, kimden haber sorabilirim?

– Rüzgara sor, kuşlara sor, bulutlara sor, Aslı, eminim ki, üzgün.

Kerem, yalnızlığının dağlarına çekildi ve sazının tellerine dokundu:

– Keşiş bahçesine geldim

Gördüm ki hey nazlı gitmiş

Bağ gözüme hor göründü
Salınıp gezenim gitmiş.

Yandım kaşına gözüne
Can mı dayanır nazına
Siyah zülfü mah yüzüne
Tarayıp çözenim gitmiş.

Boynu benzerdi fidana
Yanar ateş saldı cana
Ben ararım yana yana
Derdimi sezenim gitmiş.

Nerde olduğun bilemem
Bu dert ile nasıl gülem
Ko ecelim, gelsin ölem
Medet Aslı Han'ım gitmiş.

Kerem der böyle kalırsam
Düşmandan hayfım alırsam
Vadem yetince ölürsem
Mezarım kazanım gitmiş.

Bütün varlıklar, Kerem için sustu. Dağ sustu, doğan durdu. Ceylan titredi, dere ağladı.

Her bir şey, Aşık Kerem'in kötü talihine ağladı, göz yaşları döktü.

Gün karardı

Kerem için yaslandı.

Yıldızlar, o gece dans etmedi..

Aydınlık yüzünü, ay göstermedi. Gece çisesi bile toprağa düşmedi.

Zaman dondu, ağaçlar keder heykeli oldu. Yapraklar iniltili şarkılar mırıldandı. Sessiz tabiat, matem ile matlaştı.

Kerem, elinde sazı, uyuyakalmıştı. Öpünce göz kapaklarını yeni günün kamaştırıcı ışığı, divane Aşık uyandı.

Karşılara bakındı öylesine..

Birden üzgün bakışları ufka takılı kaldı.

Bir bölük insan gördü..

Ölgün nazarları, şimdi daha bir dikkatliydi.

Bu, bir düğün alayı idi..

* * *

Gün yükselip de dağların dik yamaçlarına, düğün alayı da dağların eteğine gelmişti.

Oğlunu gören Ulu Sultan, yüreğinden bir şeylerin daha koptuğunu anladı. Kaderi kendine özgü oğlunun yanına varıp diz çöktü. Hüzün fıçısı yüreğinden şu kelimeler döküldü:

– De bana hemen ey oğul de bana

Seni böyle görmek bana ar oğul

İste canımdan can vereyim sana
Seni böyle görmek bana ar oğul.
Kerem babasına cevap verdi:
– Ah baba ah baba halim pek yaman
Kara kaderli dersin hani derman
İsa Gülü uçmuş Has Bahçesi'nden
Kara kaderli dersin hani derman

Halimi görüp de üzülmen yetmez
Bir çare baba bir çare bul bana
Bu gönül başka türlü neşelenmez
Kara kaderli dersin hani derman

Soruşturdum ki bilen yok Aslı'yı
Kimi Muş, kimi gösterir Ağrı'yı
Kalbimi inleten bunca sızıyı
Kara kaderli dersin hani derman.

Ulu Sultan öfkelendi, oğlunun şu yitik yüreğini bulmak için yemin etti. Isfahan'a Aslı'yı gelin götürmek için, gerekirse bütün ömrünü verecekti. Oğluna dedi ki:

– Kara bağırlı kara saçlı oğlum
Yemin ki Yaratan'a yanındayım

Pişman olacak Keşiş ettiğine
Yemin ki Yaratan'a yanındayım.

Hey kara dinli kara donlu Keşiş
Bil ki soracağım sana bu ne iş
Türkmen beyinin gelin alayına
Bil ki soracağım sana bu ne iş..

Toplanın Türkmen beyleri erleri
Bulacağız nerde ise Keşişi
Yola düşelim diyelim Bismillah
Bulacağız nerde ise Keşişi.

KEREM ASLI'NIN PEŞİNE DÜŞÜYOR

Keşiş..

Dur durak bilmedi..

Gece gündüz dinlenmedi.

O kadar yol aldı ki, yanında kaçırdığı kızı ile, kendi vatanınından bile çok uzaklara düşmüştü.

Yeminliydi, bir müslümana, hele bir Türkmen talancısına kızını vermeyecekti. Dünyanın en ucuna kadar gidecek ve yine pes etmeyecekti.

Lakin Aslı (İsa Gülü-Meryem), çok isteksizdi. Korkusundan babasına bir şey diyemediği gibi, kaçmak için de bir fırsat bulamamıştı.

* * *

Kerem ise, elinde sazı, yüreğinde o ince sızı, kuru kuru dudaklarından hep Aslı'nın adı döküldü:

– Yeşil başlı telli turnam
Şimdi bizim gölden uçtu
Teleklerin tel tel edip
Vardı başka göle düştü.

Seher yeli gül dağıdır
Gönül aşkın budağıdır
Yel eser zülfün dağıtır
Şimdi fırsat yele düştü.

Rengi laleden sümbülden
Haber gelmez hiç bir elden
Bülbül ayrı kaldı gülden
Adı dilden dile düştü.

Yoluna koymuşum canı
Seversen İncil, Kur'an'ı
Kerem sevdi Aslı Han'ı
O da gurbet ele düştü.

Sofu da dertlendi ve inci inci söylendi:

Aslı'nın Vatanı bize de vatan
İz sürelim, dağ aşalım, varalım
Kuşlara bulutlara bizden selam
Aslı'nın vatanı bize de vatan.

Gurbet ki zaten senin içindedir
Ha öyle, ha böyle, farketmez bize
Değil mi ki Aslı önümüzdedir
Aslı'nın vatanı bize de vatan..

* * *

Kerem, ertesi günü, sabahın erken vakti, Sultan Babasının billur köşküne vardı, dedi ki:

– Baba bana izin ver..

Koca Sultan:

– Seni yitirmeye gönlüm razı değil, kara talihli oğlum.

Kerem:

– Babalıksa yaptın baba, düğünse yaptın. Lakin, ben artık, vatansızım. İzin ver kara yazgılı oğluna da sazımı alıp gideyim, meçhul diyarlara..

Babasının hiç gönderesi yoktu.

Kerem yalvarışını sürdürdü:

– Gider oldum yarenlerim derlensin
Bol olsun ekmeği aşı dünyanın

Şimdi geri defterimiz dürülsün
Sürmelensin gözü kaşı dünyanın..

Erenler kurduğu yoldur kesilmez
Dolu dolu aşk badesi içilmez
Buna dünya derler Hakka küsülmez
La'l ü güher olsun taşı dünyanın.

Bal ile yağ olsun çöller ovalar
İsterse süt olsun yedi deryalar
Şu meyva vermeyen dağlar ovalar
İsterse yaz olsun kışı dünyanın.

Dertli Kerem der dünya fanidir
Niceleri apdal eder yürütür
Kimse bilmez ne zamandan beridir
Hiç hesaba gelmez yaşı dünyanın..

Ulu Sultan, oğlunun bunca dil dökmesine rağmen, insafa gelmedi:

– Ey benim biricik oğlum..

Beni, anlamalısın. Şu koca memleket, buradan öteye, beni değil, seni bekler. Ben, seni bu günler için hazırladım, sen ise, değil baş olmak, ülkeni bile terkediyorsun.

La'l ü güher: Kırmızı renkli taş ve cevher

Beni yaralama.

Gönlümü dağlama.

Ananı da ağlatma

Gidecek olursan, bilesin ki, hakkımı helal etmem sana..

Ata sözüdür dinlemen gerek, yoksa taşkın seller gibi başını taştan taşa vurursun..

Aşkın da aşıkın da gözü kördür ya, Koca Han'ın dedikleri Kerem'e bir şeyler ifade etmedi. Vardı gitti anasına ve ona dil döktü:

– İşte geldim yanına anacığım

Aslı'yı anar benim yüreciğim

Başı divanedir bu körpeciğin

İzin ver bana anacık izin ver.

Anasının da pek gönlü yoktu, yoktu ama, Kerem, ısrarla yakardı:

– Gam kasavet bugün başa dizildi

Ağla anam ayrılığın günüdür

Bize kısmet gurbet ilde verildi

Ağla anam ayrılığın günüdür.

Beni kül eyledi ilin dilleri
Şimden geri gözetmeyin yolları
Varayım gezeyim gurbet illeri
Ağla anam ayrılığın günüdür.

Canım anam şu dileğim sizedir
Feleğin ettiği bana cezadır
Belki Aslı'm Kerem yolu gözedir
Ağla anam ayrılığın günüdür..

Hatice Sultan, ne yapsındı:

– Belli ki oğul, sen çizmişsin yolunu
Felek kırmasın kanadını kolunu
Çağırmaktadır seni gurbetin yolu
Helal olsun yavrum sana anan sütü.

Razı olmalısın feleğin cevrine
Gün ola ki belki dönersin evine
Sen aşıksın oğlum sahip çık kendine
Helal olsun yavrum sana anan sütü.

* * *

Kerem, feleğin çizdiği yolun başındaydı. Sofusu ile birlikte atlarına binmeden önce, son kez anasının ve Han babasının elini öptü, helallik diledi:

– Kalın sağlıcakla, dedi. Görüşmek varsa kaderde, ne gam. Ölmek veya dönmemekse kaderim, yine ne gam. Dualarınızı eksik etmeyin ardımdan. Hey can dostlar, hepinizi Allah'a emanet ediyorum, yollarımız ayrılsa da her biriniz için yüreğimde yer vardır, bilesiniz.

Kerem, yola girerken, yine coştu:

– Bir kara sevdadır geldi başıma
Gelin helallaşın ben gider oldum
Felek zehir kattı tatlı aşıma
Gelin helallaşın, ben gider oldum.

Yüreğimde yanar bunca ateşler
Yar elinden yine yara içinde
Başımda dolanan sevdalı kuşlar
Gelin helallaşın ben gider oldum.

Tuz ekmek yediğim kavim kardeşler
Nedir bu feleğin ettiği işler
Gözümden akıttım kan ile yaşlar
Gelin helallaşın ben gider oldum.

Hakkı severseniz allar giymeyin
Aslı'm döner ise kovup döğmeyin
Dertli Kerem burdan gitti demeyin
Gelin helallaşın ben gider oldum.

* * *

Aşık Kerem, Aslı uğruna ülkesinden de, anasından da, sultanlar sultanı babasından da, akranlarındanda...

Ayrıldı.

Hicran da olsa ayrılık, ayrıldı.

Yüreğinin yarısını, Türkmen ülkesinde bırakarak koptu.

Artık, Kerem, bir mekansız avareydi. Bir yer yüzü gezginiydi. Sevda atının yelesinden tutunmuş, nereye uçarsa, sazı elinde, ıstırabını türkülerine döküyordu.

Bir Sofusu vardı ki, memleketinin bir özetiydi.

Bir öğle üzeri, bulutların yaşın yaşın ağlamaya ramak kaldığı bir günün ortasında, Aşık kerem ve arkadaşı Sofu atlarını mahmuzlamışlardı.

Billur Köşk ve Has Bahçe, artık nostaljik bir rüya olmuştu.

Bastıkları her yer vatanları gibiydi, yahut her yer aynı idi. Sılaymış, gurbetmiş farketmiyordu iki gezgin için.

Kerem, atının üstünde Aslı'yı soluyordu.

Sofu, arkadaşının bu dramına büyük bir saygı beslerken, ciğerinin içi de alev alev yanıyordu. Divane arkadaşı, ne onulmaz bir derde düşmüştü.

Kerem bulutlara sordu:

– Aslı nerede?

Kuşlara da sordu:

– Aslı nerede?

Soğuk pınarlara rastlayınca, suların aynasında Aslı'sının hayalini izledi.

Yalnız çamlar, ığıl ığıl dereler, ağır ağır emekleyen bulutlar.. Hiç biri bir şey bilmiyordu ki cevap versin. Aşığın ateşine su serpsin, yel üflesin, perde olsun.

Kerem, bir ateş gülüydü.

Ki, ateş ile dost olmuştu.

ÇEŞME BAŞINDA ÜÇ GÜZEL

Geceyi gündüze, gündüzü geceye katarak dörtnala habire at sürdüler. Yemeyi de, uyumayı da, dinlenmeyi de unutmuşlardı.

Dağların zirvelerini aştılar.

Derin vadilerin üzerinden geçtiler.

Bir köy girişine geldiler.

Bir çeşme ki.. Üç güzel ile bir başka..

Her biri, bir demet yasemen gibi, güzellikten yüzlerine bakılamıyordu.

Aşık Kerem mahmur bakışlarla, gördüğü bu kızlar karşısında heyecan ile sarsıldı. Onlardan birisi-

nin, hele hele mavili olanın Aslı'sı olduğunu sanmıştı.

Sazını eline aldı ve içindekini diline döktü:

– Salına salına yolun üstüne
Çıkan dilber beni mecnun eyledi
Yad avcıdan kaçan ceylan misali
Bakan dilber beni mecnun eyledi.

Binmek ister şahin gibi atlara
Bir kez bakmaz bizim yadlara
Aşıkını türlü türlü odlara
Yakan dilber beni mecnun eyledi.

Şahin vurdu çığrışıyor sunalar
Korkarım ki ayrı güle konalar
Ek ellere elvan elvan kınalar
Yakan dilber beni mecnun eyledi.

Dertli Kerem söyler alıp satamam
Gayri güzellere gönül katamam
Allar giymiş diye bühtan atamam
Şu Han dilber beni mecnun eyledi.

Tabii, çok geçmeden, Kerem yanıldığını anlamıştı:

– Ah Sofu kardeş, diye mırıldandı, baltayı taşa vurduk yine.

– Aşıkın hatası hoş görülür Kerem! Kızlar, anladılar da senin yüreğinin yangınını, acılı acılı bakınıp duruyorlar, görmez misin?.

Kerem:

– Yine de biz hatamızı telafi edip özür dilemeliyiz Sofu kardeş.

Kimsenin güzelinde gözümüz olmaz bizim elbet.

* * *

Kerem, sazını dayanak yapıp yanık yüzünü sapına yapıştırdı, üzgün üzgün bakınarak dillendi:

Yolumuz gider bilinmez diyarlara
Bizden zarar gelmez asla bacılara
İkram ederseniz birer tas soğuk su
Dindiremese bile kalp ateşimi
Geçmişlerinizin canına değsin bu..

Aşkın ateşiyle muma dönen Kerem, tekrar sazını eline alıp hem çaldı hem söyledi:

– Sakın incinmeyin nazlı bacılar
Kenardan geçeyim yol sizin olsun
Yüreğimde çoktur gamlar acılar

Ağılar içeyim bal sizin olsun.
Geldimse de yine durmaz giderim
Sizin için Hakka dua ederim
Yanıklıyım bir su içip geçerim
Bana bir tas verin göl sizin olsun..

Ezelden mestim ben istemem meze
Bari bulsam ben onu geze geze
Benim bir gülüm var tazeden taze
Dikende açılan gül sizin olsun.

Kerem söyler hem deliyim hem uslu
Yüreğim yaralı ciğerim paslı
Aslı'dan ayrıyım yaslıyım yaslı
Ben kara giyeyim al sizin olsun..

Kızların yüreği sızladı, öyle ki gözleri yaşın yaşın ağladı.

Şu gurbet kuşlarına birer tas su vermek, hayır olurdu.

Kerem'in bir an Aslı sandığı Mavili kız, soğuk pınardan bir tas su aldı ve Kerem'e verdi:

– Talihiniz açık, menziliniz yakın olsun
İnşallah Aslın Han'ı bulursun
Bizden de selam iletin o güzele
Dikenlerinde gül, dalında bülbül olsun.

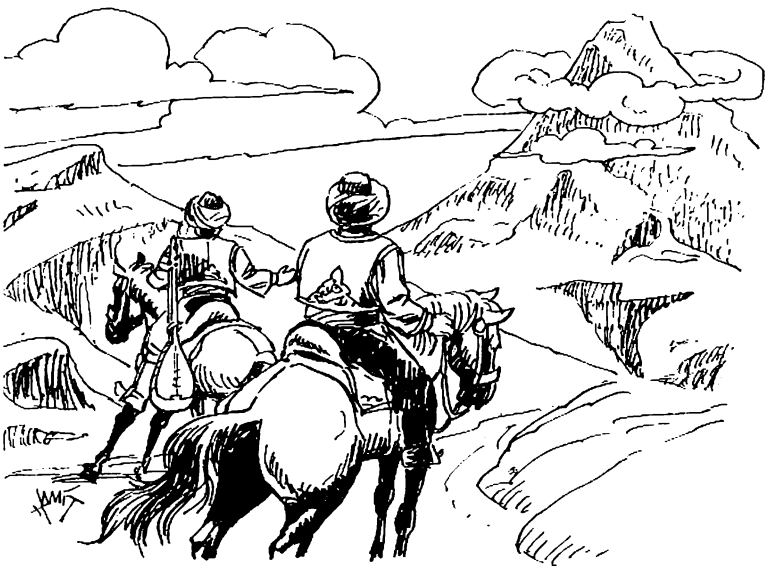

GÖRÜNDÜ SÜPHAN DAĞI

Yüreğindeki güzeli uzaklarda aramaya çıkan kara talihli Kerem, arkadaşı ile birlikte tekrar yola koyuldular. Bazen koştular, bazen durdular.

Derelerden geçip, ovalara indiler.

Bir köy evinde çökelekle ekmek yediler.

Görenlerin içinde acılar bıraka bıraka menzillerine yürüdüler.

Bir yaz gecesinin sevinçli sabahında, baktılar ki karşılarında heybetli bir dağ duruyor.

Süphan Dağı..

Kerem:

– Nereye geldik Sofu kardeş? Diye sordu.

Sofu:

– Ben de bilmem gayri, sormak gerek şu haşmetli dağa.. Dedi.

Bunun üzerine dertli Kerem, içlendi ve sazını eline aldı:

– Sana derler Süphan Dağı
Ne dumandır başın senin?
Belirsizdir yazın ama
Hiç bitmez mi kışın senin?

Rüzgarlara dest olmuşsun
Dertlilere dost olmuşsun
Cümle dağa üst olmuşsun
Alçak değil başın senin.

Eksik olmaz karın yağar
Bulutlar birbirin koğar
Siftah güneş sana doğar
Cevahirdir taşın senin.

Bir yanın bağ ile bostan
Bir yanın da gül gülistan
Ayırdılar beni dosttan
Öter garip kuşun senin.

Kerem söyler geldim gittim
Şu fani dünyaya nettim
Ululardan sual ettim
Kimse bilmez yaşın senin.

Kerem, sonra Sofu'ya döndü:

– Sofu kardeş bu dağın hali duman
Kim bilir kime kaptırmış gönlünü
Yoksa sakladığı başka bir sır mı?
Kaldır dumanını Aslı'm bekliyor
Sağır mısın Süphan dağı sağır mı?

Aşık Kerem, dağa diller dökerken Sofu da düşüncelere dalıp gitmişti...

Bu dağın ardına geçmeleri gerekiyordu, ama Süphan çok sarptı, pek yamandı. Yol verecek gibi görünmüyordu.

Bulutlar küme küme dağın üstüne çökmüştü. Sisler çarşaf çarşaf yüzüne inmişti.

Bu durumda, yapacakları tek şey, sadece beklemekti. Şanslarına bir rüzgar çıktı, sisleri dağıttı ve bulutları götürdü.

Süphan Dağı, bütün heybetiyle, artık yol vermeye hazırdı.

Atlarını yedeklerine alıp zirvenin en tepe noktasına çıktılar. Sandılar ki, burası gökyüzüne bir kaç

fersahtı. Kaldırsalar ellerini, sanki göğün mavi tüllerini tutacaklardı.

Serin ve sert bir yel ile üşüdüler, dağdan aşağı öbür yüzünden ovaya indiler.

Ovaya serilmiş bir güzel şehirle karşılaştılar.

Kerem:

– Burası Hoy olmalı Sofu kardeş.

– Nereden bildin?

– Babamın çocukluğu burada geçmiş..

– Daha önce görmüş gibisin.

– Babam, anlata anlata bitiremezdi buradaki cirit oyunlarını. Şu bembeyaz evleri, şu çiçeklerle bezenmiş bahçeleri ondan çok dinledim.

* * *

Gurbetçilerin mekanıdır hanlar..

Buralara sığınır nice garibanlar..

Kerem ve arkadaşı, hanlardan bir hana indiler. Baktılar ki, bir çok insan var.

Hoylular, meraklanmıştı. Şu gördükleri iki garibanın kimdi? Sordular:

– Bre yiğitler, nereden gelir, nereye gidersiniz?

– Ne siz sorun, dediler, ne de biz söyleyelim. Zira ki âşıkın mekanı sorulmaz derler.

Hanın içi sıcaktı, hep birlikte dışarı çıktılar.

Kerem, eline sazı aldı, vurdu tellerine nâzlı nazlı:

Hey ağalar gönül kuşu
Bir dala konar eğlenir
Gurbet ile düşen yiğit
Göz yaşın siler eğlenir.

Budur gurbet ilin hali
Tutulur insanın dili
Sevdiği yarin hayali
Aklına gelir eğlenir.

Meleşir koyun kuzular
Herkes sılasın arzular
Uzak düşünce menziller
Bir zaman kalır eğlenir.

Çağırırım gani Hüda'ya
Fırsat verme muhannete
Kerem kul düştü gurbete
Ah çeker ağlar eğlenir.

Hoylu bir ihtiyar:

– Vah Aşık vah!..

Allah, elinden tutsun, sevdiğine kavuştursun.. Dedi.

---

muhannet: Alçaklık, hainlik, nâmertlik.

Kerem:

– Bir Keşiş, acep gelip buraya kondu mu?

– Geldi geldi..

– Sahi mi? Geldi mi?

– Geldi be âşık.

– Nereye yollandı?

– Şosi tarafına atını sürdü, yanında da iki hatun vardı.

Kerem ile Sofu birbirlerine bakındılar. Handakilerle ısmarlaşıp yola revan oldular...

DALLAR HAN ASLI'MI GÖRDÜN MÜ?

Bir bahar zamanıdır..

Dallar çiçek çiçek patlamıştır.

Toprak yeşil tebessümüyle, gönüllere sevinç sunmaktadır.

Kırmızı ve ak güller neşe içinde soyunmuş; güneş, doğa ile dostça buluşmuştu.

Kerem, baharın sevinci ile iyice kendini kaybetmişti:

– Yari elimden kaçırdım

Beller Han Aslı'mı gördün mü?

Bülbülü daldan uçurdum
Güller Han Aslı'mı gördün mü?

Aslı huridir bilene
Koynu cennettir girene
Cerana benzer cerana
Dallar Han Aslı'mı gördün mü?

Obaları oymak oymak
Olur mu hiç yâre doymak
Ağzı bal, dudağı kaymak
Ballar Han Aslı'mı gördün mü?

Kerem adım sanım gibi
Atlas giyer hanım gibi
Yar yitirdim canım gibi
Yollar Han Aslı'mı gördün mü?

* * *

Al atlarının üstünde, rüzgar ile yarışırcasına yol aldılar bir zaman. Şosi denilen diyara vardılar. Keşiş'i bulacakları ümidiyle pek heyecanlı idiler. Keşiş'i bulmaksa Aslı'ya vasıl olmaktı.

Bir kaç yere sordular.

Fakat Keşiş, burada da durmamış ve gitmişti.

Nereye mi?

Ceran: Ceylan

Gence'ye...

Kerem:

– Çaresiziz, yorgunuz, yarın sabah başlasın yolculuğumuz, dedi.

* * *

Sabahın ilk ışıkları Şosi dağlarını öperken, Kerem ile Sofu azıklarını aldılar ve Gence yoluna düştüler.

Gün, bütün hararetiyle tepelerindeydi.

Dudakları kurumuş, patır patır yarılmıştı.

Atlar bile yorulmuş, artık yürümek istemiyorlardı.

Bir söğüt gölgeliğine varıp indiler. Azıklarını bir su eşiğinde yediler.

Yoncalarla doyan atlar, artık yola hazırdılar.

Kerem:

– Yolumuz ırak, azığımız kıt.

Sofu:

– Dersin ki, binelim atlara, varalım Gence'ye..

Birlikte atlarına bindiler.

Kah sustular, kah konuştular.

Kerem, rüyalanır gibi iki de bir silkiniyordu. Yareli yüreğince söylendi yine:

– Nice karlı dağlar aşıp gelirsin
Eğlen turnam eğlen haber sorayım

Şavt: Işık

Hadde: Eritilmiş madenden tel çekmeye yarayan delikli alet.

Bizim yurttan ne haber bilirsin
Eğlen turnam eğlen haber sorayım.
Bizim elin ırmakları akar mı
Yaz gelince menekşesi kokar mı
Bu ayrılık gönülleri yakar mı
Eğlen turnam eğlen haber sorayım.

Bitmez m'ola yemişleri bağların
Beti benzi soldu m'ola dağların
Sevdiğimden ayrı düştüm ağlarım
Eğlen turnam eğlen haber sorayım.

Sevdiğimin seyrangahı nerede
Hak erdire âşıkları murada
Âşık mısın ne gezersin burada
Eğlen turnam eğlen haber sorayım.

Dertli Kerem söyler nereden gelirsin
Benim kim olduğumu acep bilirsin
Düşüp de ölürsem kanlım olursun
Eğlen tunam eğlen haber sorayım.

Lacivert yıldızların gizemli raksı altında gittiler, gittiler. Görenlerin yüreğine sızı bıraktılar. Dereler geçtiler, zirveler çıktılar, ovalara indiler, bir akşam üstü Gence'ye erdiler.

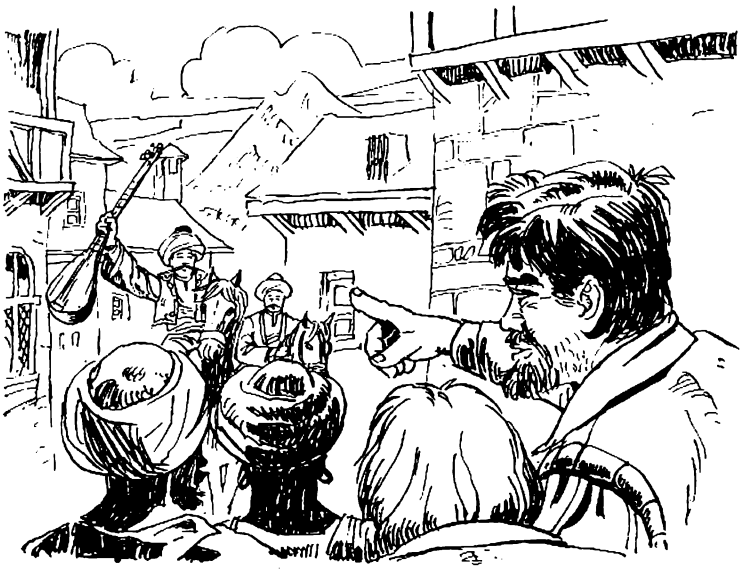

GENCE'DE İLK AKŞAM

Umut rüzgarının savruk kanatlarına binen iki dost, Gence'ye geldiklerinde, halkın dikkatini üzerlerine çektiler. Halleri ve tavırları, doğrusu, kimseninkine benzemiyordu.

Gün görmüş adamın biri:

– Ağalar, dedi beni dinleyin.

Herkesin gözü adamda, adamınki ise Kerem ve Sofu'da:

– Bu âşığı tanıyacak gibi oluyorum.

– Yaa? Nereden tanıyorsun ki?

– Bilmem, ama, gözüm cidden ısırıyor bu divaneyi ağalar.

Bir başkası:

– Ben de dedi, ben de..

– Ya Şosi'den, ya da Hoy'dan bu âşık, yanındaki de öyle olmalı.

Biri daha bir net söylendi:

– Adını da biliyorum ben.

– Hadi be, dediler. Atma!..

– Kerem, Aşık Kerem, Yanık Kerem, Bu işte, dedikleri herkesin, Aşık Kerem bu işte..

Kerem, durur mu, volkan gibi yüreği kaynayan Aşık Kerem, sevda yüklü Dertli Kerem durabilir mi? Dokundu sazının teline, ne gelirse döktü diline:

– Felek beni bağa bağban eylese
Susam ağlar, sümbül ağlar gül ağlar.
Dost bağına akmaz oldu sularım
Bağlar ağlar, bağban ağlar dil ağlar.

Terkeyledim vatanımı ilimi
Elimden aldırdım gonca gülümü
Gurbet ile saldım gayri yolumu
Sıla ağlar vatan ağlar yol ağlar.

Yari bulsam kına yaksam eline
Alıp gitsem vatanın iline
Nola bir dem sarılaydım beline
Kemer ağlar kuşak ağlar bel ağlar.

Ördek gibi yüzdüm gölden göllere
Çaylak gibi gezdim çölden çöllere
Kerem söyler düştüm sonsuz yollara
Gelen ağlar geçen ağlar el ağlar..

Kerem sustu, ama sadece dili sustu. Yüreğinin çığlığı, gönül dağını eritti. Halk Kerem'in sazını dinleyince çok gamlanmıştı.

Kerem sordu:

– Keşiş geldi mi buralara, Kara Keşiş?

– Geldi, dediler.

– Nerdedir, kimdedir?

– Durmadı Gence'de, yola yürüdü yarı gecede. Şimdi çok uzaktadır, ona yetişmeniz boş bir hayaldir. Rüzgar ile yarış eder atı, yanında da vardı bir hatun ile bir de Aslı..

BİTMEYEN UMUT REVAN YOLLARINDA

Kerem, yürümüyor; bir şey, bilemediği bir güç arkasından itiyor, önünden çekiyordu. Mecali ve adım atacak hali kalmayan Kerem, Sofu kardeşiyle birlikte, Gence'de de durmadı. Dar geldi, bir mezar gibi ruhunu sıktı, içinin ışığı, Doğu taraflarına yön gösterdi.

Sofu da onun yüzünden aç-susuz, tozlu topraklı dağ yollarında, yeşil kıvrımlı ova yüzlerinde, karanlığa aldırmadan, soğuğa pes etmeden yürüdü. Yorulduysa da, bitkinleştiğini diyemedi.

Bir dilim ekmek için, yakınlarından geçtikleri toprak damlı köylere bile inmeden, belene belene boz

toprağa gittiler.

Han Aslı, gözlerinde bir acı duman gibi tüter, sevda kuşu kalbi, tipiye yakalanmış serçe yavrusu gibi titrerdi. Yorgunluk ve uykusuzluktan her ikisi de esner ama, oturup dinlenmek akıllarına bile gelmezdi. Gurbetin kara bağrında sırtları yerle buluşmadan, taban teptiler.

Revan, ne uzak yermiş..

Yollar gide gide ne bitmezmiş.

Azıkları tükense de, bitmeyen bir sermayeleri vardı: Umut.

Umutsuz yaşansa da, bu ölmek gibi bir haldi.

Bir zor yolculuktan sonra, akıntısı gür bir ırmağın kenarına kavuşunca, gördüler ki, bir gelinle bir kız, halı kilim yıkamaktalar.

Kerem, heyecanlandı, Aslı'yı bunların biri sandı.

Sofu, dedi:

– Hayal kurma Aşık..

Kerem, başını üzgün üzgün bir o yanına bir bu yanına çevirdi. Suskundu, hep böyle kaldı.

Kilim yıkayanlara yaklaştı.

Gelinle kız ürkmüşlerdi, bir kötülük mü yapacaktı bu yabancı kendilerine? Gözlerini deli deli döndürüyordu. Bu adam, ya aşık ya deli doluydu.

Gelin:

– Korkma kız, dedi yanındakine. Bu adam belli ki âşıktır, zarar gelmez. Aşıklar, gönül alevidir yakmaz.

Kız:

– Nereden bilirsin ki?

– Sana söylediğimin doğru olduğunu şimdi göreceksin kız. Gevezelenme.

Hakikaten, Kerem, garip garip boynunu büktü ve ağzından ses halinde bir alev parçası çıktı:

– Size sorsam ki, buradan bir Keşiş geçti mi? Ne dersiniz güzeller?

Bir karga gak gak ederek üstlerinden geçti.

Bir ceylan göründü ve ormanlıktan kayboldu.

Gelin:

– Geçti, öyle biri geçti..

– Nereye güzeller? Nereye gitti?

– Acuz, diye bir diyara..

Balıklar sustu, ağaçlar sustu.

Dere durdu, bülbüller matem tuttu.

* * *

– Desene Sofu kardeş, umut yolculuğuna devam edeceğiz.

– Ömür biter, yol bitmez mi dersin Aşık?

– Aslı olmadıkça, bu ömür beş para etmez.

– Kerem, sende bu umut oldukça, gün olacak Aslı ile buluşacaksın.

Kerem, hislendi:

– Yalanı da güzel Sofu..

– Yalan varsa, gerçek de var.

İki arkadaş, Revan dağlarını da geçip ovalara at sürdüler.

* * *

Kerem, sazını derdine dil yaptı, hem yandı hem inledi:

– Acuz'da bir güzel gördüm gaziler
Şavkı düşmüş Azerbaycan iline.
Yalvarsam da bir kelime söylese
Bal dökülür dudağından diline.

Kadir Mevlam hoş yaratmış halini
Onu seven neyler dünya malını
Haddeden çekmişler ince belini
Boyu benzer tıpkı servi dalına..

Benim yarim incelerden incedir
Göğsü mermer, memeleri goncadır
Saçı sümbül topuğundan yücedir
Bir telini vermem dünya malına.

İnci midir sedef midir dişleri
Kalem ile çekilmiştir kaşları
Sağ yanında on dört örgü saçları
Salındıkça döker ince beline.

Ben Keremim kime kılam zârımı
Yoluna koymuşum cümle varımı
Bir de şu güzelden sorsam yarimi
Han Aslı'm göçtü mü yaban iline..

* * *

Bir saf köylüye rastladılar.

Öylesine sordular:

– Buradan bir güzel geçti mi?

Saf gönüllü, yanık yüzlü köylü dedi ki:

– Bir kanarya kadar renkli ve alımlıydı, selvi gibi salındı salındı ve sekerek keklik misali, aha şu dağın ardını aştı da gitti.

Yandı Kerem, uçtu Kerem, Sofu'yu bile unuttu Kerem. Kuşlara baktı imrendi, ovaya baktı gönendi Kerem.

Umut ışığının sönmemesi için Yaradan'a el açtı; Sofu'dan tutunarak doğruldu, sazını omuzuna aldı.

Yel içine girdi yangın oldu, soludu alev oldu. Keklikler öterken, yoluna revan oldu.

Aslı ile düşünde birleşti, sandı ki bu rüya gerçek oldu.

Sofu mu?

Kerem'e asa oldu, çarık oldu, yeri geldi başına yastık oldu, ama hiç yüksünmedi. Aşık adına yol oldu.

Çıldır idi umudun bu durağı
Yol üstünde sordular ki faniye
Dönmeyeceklerdi asla geriye
Dediler ki rastladın mı Aslı'ya?..

Ekinini biçerken piri fani
Dedi ki buruk kim bilmez Aslı'yı
İçtiler şu pınardan bir tas suyu
Şimdi hayal oldu nerede hani?

Kerem, sustu, doğa sustu, yol karardı, bulut düştü. Kerem'in ağzından bir ateş düştü:

– İsa gülü derler bir güzel sevdim
Gözleri yoldadır tez gelir diye
Engeller yüzünden ağlar gezerim
Korkarım nazlıma söz gelir diye.

Benim bir yarim var o bana yeter
Ateşim yanmadan dumanım tüter
Yaz baharda telli turnalar öter
Kanat kanat solar güz gelir diye.

Aşkın badesini aşıklar içer
Pervane dolanır canından geçer
Irmaklar coşarak köpüğün saçar
Çağıl çağıl çağlar yaz gelir diye.

Dertli Kerem ağlar gözlerim naçar
Nerde yaran görsem gönlümü açar

Nedendir Han Aslı'm benden kaçar
Belki bu ayrılık az gelir diye..

Yaşlı Köylü Kerem'e acıdı, gözleri yaşardı:

– Seni çok sevdim Aşık oğlum
Dedim ya, geçti buradan Aslı'n
Yaver gitsin ak olsun şansın
Ahısha yoluna girmen çaredir
Geriye dönmen beyhudedir..

* * *

Aslı gider Kerem gider, yollar bitmez
Tüner dağlarda keklik üveyik ötmez
Umut bir koca dağdır ki hiç alçalmaz
Yüce dağların karları hiç eksilmez
Kerem'in yüreğindeki ateş sönmez..

Kerem bir keklik ötse haber mi var der
Gider gündüz gider akşam gider seher
Düşer dağlara Sofu olmasa eğer
Ölmek kaderse Aslı uğruna değer
Eskimiş atının üstündeki eğer.

üveyik: Yabani kumru

Kerem sisli dağları taradı,
Gözleri ile her yanı aradı
Ne Keşiş ne de Aslı vardı
Gün akşam oldu karardı..

Kerem, sazıyla karanlıklara ateş saçtı:

– Şu karşı ki yüce dağlar
Acep bizim dağlar m'ola?
Ak pürçekli garip anam
Oğul der de ağlar m'ola?

Kabeden gelir hacılar
Yürekte çoktur acılar
Analar kızlar bacılar
Kardeş der de ağlar m'ola?

Yol üstünde biten otlar
Her gelen bizi öğütler
Kavim kardeş koç yiğitler
Dadaş der de ağlar m'ola?

Nedir cürmüm nedir hatam
Nice gurbet ilde yatam

Ak sakallı benim atam
Kerem der de ağlar m'ola?

Dediler ki:

– Kimin için yanar yüreğin biliriz
Yetişmektir muradın o Aslı kıza
Elimizde olsa bizler de geliriz
Yürü Kerem, vur dağlara yamaçlara
Selâm olsun bütün âşıklara..

Bulunmaz Aslı kız bulunmadan Keşiş
Durma ey Kerem yürü ardından yetiş
Yürüdü gitti Serki denilen yere
Belki ulaşırsın peşinden sehere..

SERKİ'DE DÜĞÜN AKŞAMI

Bir dolunay gecesinin ıslak ve ilk saatleri..

Kerem ve Sofu atlarına atladılar, kuşlar gibi geceye daldılar.

Sabaha, yolu yarıladılar. Bir hancıya yol sorunca, bunu anladılar. Dinlenme vermeden dağları aştılar, bir çarşamba akşamı Serki'ye ulaştılar.

Fakat..

Bir düğün..

Davulların gümbürtüsü dağları deliyor, türkülerin, şarkıların nağmesi yüreklerini neşelendiriyordu. Farkına bile varmadan oturuverdiler. İkisinin de hali gerçekten âlemlere ibretlikti. Bir kara sevda uğru-

na çekilen bunca çile, değer miydi, değmez miydi, bunu onlara sormak beyhudeydi.

Kerem içlendi, acılandı:

– Sofu kardeş bu düğün de neyin nesi?

Sofu dalgındı, Sofu düşünceliydi:

– Yabancısıyız buraların, nereden bilebiliriz ki, kimin düğünüdür bu anlı şanlı düğün?

Kerem'in yüreği ağzına geldi gelecek gibi:

– De bana, su serp içime, yoksa Aslı'nın mı bu düğün? Davullar, onun için mi vurulur?

Sofu, acı acı gülümsedi:

– Ey avare âşık, kızını billur köşke, Türkmen sarayına vermeyen Kara Keşiş, şu virane köye kızını verir mi?

Kerem:

– Dünya bu, olmaz olmaz..

Sofu:

– Aslı'ya bunu nasıl yakıştırırsın be Aşık Kerem? Babasını dinler mi hiç? Öldürür de kendisini, yine de burada davul çaldırmaz..

İndiler düğün evine..

Bir ilgi, bir yakınlık gördüler ki, ikisi de alık alık bakındılar, bu işe şaşırıp da kaldılar. Sanki, bir damat gibi Kerem'i ağırladılar.

Düğün kahyası, Kerem'in çenesinin altına sokularak:

– Aşık dediğin sazsız olmaz. Hele, konuştur ba-

kalım şunu, dedi.

Oynayan kızlara bir zaman gözleri takılıp kalan Kerem, neden sonra ayıktı ve sazını eline alarak deyişini döşedi:

– Çıkar tahta divan eyler
Aslı kaşların gözlerin
Gözümden kan revan eyler
Aslı kaşların gözlerin.

Çıkar tahtında oturur
Hükmün her yere yetirir
Dilsizi dile getirir
Aslı kaşların gözlerin.

Pınar başın bulandırır
Dağı taşı dolandırır
Kapı kapı dilendirir
Aslı kaşların gözlerin.

Havada şahine benzer
Gökte güvercine benzer
Meryem'in saçına benzer
Aslı kaşların gözlerin.

Kah ağlatır kah güldürür
Kah güzelliğin bildirir
Er geç Kerem'i öldürür
Aslı kaşların gözlerin..

Kerem, mızrabı bıraktı sazı da attı.
Gördüğü güzel gelini Aslısı sandı.
Mor dürülü dağlarda güneş battı.
Dinleyenler hazin hazin ağladı.
Yuvalarda kuşlar uykuya vardı..

* * *

Aşık o kişidir ki, olanı değil gönlündekini görendir. Oynayan gelin'i Aslı'sı sanan alev yürekli Kerem, Aslı'ya benzettiği kızın babası tarafından çok sevildi. Bir kızı daha vardı adamın. Aşık Kerem'e dedi ki:

– Bir kızım daha var, bir oğlum daha olsun ne zarar. Malım mülküm hepinize yeter, çifte düğün yapalım, kime ne?

Kerem'in sazı konuştu yine:

– Alemde yarimi bana verseler
Bu fani dünyada malı neylerim.
Bir imdad olursa Mevla'dan olur
Hak bana yardımcı ili neylerim.

Benim bir yarim var o bana yeter
Nerde dernek görsem efkârım artar
Aslı'mın lebleri bal, bana yeter
Arının verdiği balı neylerim.

Dertli Kerem söyler bilemem n'oldum
Aşkına düşeli sarardım soldum
Yitirdim Aslı'mı Mecnuna döndüm
Doldu bade ile dolu neylerim.

Sofu, Kerem adına meramını dile döktü:

Kerem'in gönlü Aslı'dadır ağalar
Bize ondan haber verin de sorman
Yükseklerde görünmeden turnalar
Koca yaz bitip de güze varmadan
Aslı nerededir, Keşiş nerede..

Dediler:

– Buradan bir Keşiş geçmiştir. Lakin, nereye gitmiştir, bilenimiz yoktur. Ağalardan birine Gürcistan yolunu sormuştur. Başkaca bir şey bilmeyiz. Sizlere acıdık, bilsek her şeyi söyleriz. Kalmayın kusura, kalmadan sabaha, hemen düşün yola.

---

leb: Dudak

Kerem susur mı, susup da sazını kırar mı?

– Kani havadan uçarsın
İndireyim gönül seni
Budak budak gül dalına
Kondurayım gönül seni.

Yüce dağlar yüce olur
Gündüz gider gece olur
Gör ayrılık nice olur
Kandırayım gönül seni..

Vatanında şaşırayım
Ulu dağlar aşırayım
Gurbet ile düşüreyim
Yandırayım gönül seni.

Ördeği avlarlar gölde
Şahini beslerler kolda
Kerem'in geçtiği yolda
Döndüreyim gönül seni..

Ve yollarına devam ettiler. Kerem döndüremedi gönlünü, döndüremezdi de...

HIZIR KEREM'E DEDİ Kİ

Boynunda ala sazı, yanında arkadaşı, Kerem ile Sofu gittiler de gittiler, fakat, umduklarına bir türlü ulaşamadılar. Elleri böğürlerinde, bazen dere içlerinde kayboldular, bazı bazı da gecelerin tavanında ak yıldızları temaşa ile oyalandılar.

An oldu Kerem boynundan sazı çıkardı, eline mızrabı aldı, hem yürüdü hem söyledi, gönül bağından besteler derledi. Oturdular çökelek katıp kuru ekmekle aş ettiler. Olmadı ham meyvalarla açlıklarını bastırdılar. Boş kuş yuvalarını görünce Aşık Kerem, kendince çok şeyler söylenirdi. Ter boğardı kimi zaman, yelin mendiliyle silinirdi. Soğuk pınarların buzlu suyu ateşini sadece artırıyordu.

Ne konuştu, ne fısıldadı ağaçlar
Sükut ile geçti gitti ak bulutlar
Sevdasını nereden bilsin ceylanlar
Şu dağın ardında acep Aslı var mı?

Yerin dibine mi girmiş olmalı
Yoksa göklere mi çıkmış olmalı
Uçan kuşa, şu buluta sormalı
Şu tepenin ardında Aslı var mı?

Geceler ıslak bir yorgan üstünde
Ne akıl, ne mantık kaldı Kerem'de
Durup kaldılar izbe bir köşede
Şu tepenin ardında Aslı var mı?

Kerem, bir yanık kayanın dibine oturdu, düşüncelere daldı. Birden bire:

– Ah Sofu, dedi.. Gurbet sanki bize mesken

Sofu:

– Han baban kim bilir şimdi ne kadar üzüntülüdür..

Kerem:

– Deşme yaramı, büsbütün ağlarım, dertli anamı hatırladıkça karalar bağlarım.

Olduğu yerde Kerem uyuya kaldı. Sofu, varsın

uyusun diye, hiç dokunmadı. Güneş ak zirveli dağların ardından, aşarken, Kerem gündüz uykusundan uyandı. Terlere bulanmış bir halde, tozlu yüzünü arkadaşına döndü ve mırıldandı:

– Acaip bir düş gördüm Sofu.

– Hayırdır inşallah..

Kerem:

– Hızır göründü bana..

– Var bunda bir hayır dedim ya..

Kerem:

– Bir fersah ötede bir pınar var dedi Hızır gülümseyerek. Üç yudum su iç ve dile dileyeceğini Allah'tan. Kimseyi boş çevirmez Yaradan.. Evet Sofu, bana böyle dedi Hızır..

Sofu, çok heyecanlanmıştı, yerinden ayağa kalkıp dedi ki:

– Peki başka ne dedi?

– Pınardan içip de suyunu, al atını mahmuzla, gir kıvrım kıvrım dağ yollarına, ulaş Kars'a, dedi.

Aşık dediğin usanmayandır. Çilesiz insansa aslında yaşamayandır..

Sofu:

– Durmayalım öyleyse, ilkin pınara varalım, Hızır'ın dediğini yapalım, sonra da boz dağlara vuralım. Öyle ki ardımızdan rüzgar yaya kalsın, kuşlar bizi kıskansın..

Ulaştılar soğuk pınara, içtiler suyandan kana kana.

Kerem elini Ulu Allah'a açtı. Diledi ki, Aslı, ölmemiş, yitmemiş olsun, kara bağrının ateşi artık sönsün..

Beklemediler, Kars yoluna girdiler. Aşkının umudu ile ayakta kalan Kerem, yine nisan yağmuru gibi boşaldı, bakalım ki neler dedi:

– Hey ağalar nice olur
Eli yardan ayrılanın
Varır bir engine düşer
Yolu yardan ayrılanın

Karanfiller tutmaz imiş
Gül dikensiz bitmez imiş
İşe güce yetmez imiş
Eli yardan ayrılanın.

Şahinler göğe çekilir
Turnalar yere dökülür
Yirmi yaşında bükülür
Beli yardan ayrılanın

Dertli Kerem gelir derler
Gelir bundan kalır derler
Söylemeden olur derler
Dili yardan ayrılanın..

Kars denilen diyara vardılar. Bir hana varıp konakladılar.

Bir gün bir gece dinlendiler..

Kara Keşiş, acaba neresindeydi Kars toprağının? Şurasında mı, burasında mı, orasında mı?.. Ama elleri yüreklerindeydi.

Kara Keşiş dediğin konaklar mıydı ki burada?

Umut yolculuğu, sona erecek miydi ki Kars ovasında?

Hancıya sordular:

– Buralara Kara Keşiş uğradı mı?

– Uğradı..

– Nerede?

Hancı:

– Siz kimsiniz ağalar?

– Sorma bizi be Hancı baba..

Aşığın hatırı için, bir kaç kelam eyle.

Söyle bize, Aslı var mıydı Kara Keşiş'in yanında?

– Aslı olmasa yanında, hiç gider miydi Keşiş Van'a..

Aşk ateşi ile kavrulan Kerem, bir kere daha yıkıldı.

Durmadılar artık handa. Aslı'yı belki bulacaklardı Van'da.

KIRK HARAMİLER

Bir gündüz tam gittiler ve o gecenin yarısında boz kırın ortasında Kırk Haramiler'e rastladılar. Kerem, eşkiya baskınına uğrayınca sazını konuşturdu:

– Gece gündüz zari zari ağlarım
Yare giden yollar duman Yarabbi
Bu dünyaya geldim gitmek için ya
Gitmeden kavuştur aman Yarabbi.

Kırk harami çıktı yolun düzüne
Kıymaktır muradı benim özüme

Kerem edip bari sen bak yüzüme
Bir canım var sana kurban Yarabbi

Bilmem hayal gibi bilmem düş gibi
Geldi geçti ömrüm karlı kış gibi
Dertli Kerem vurulsun mu kuş gibi
İman ver şunlara iman Yarabbi

Haramibaşı bu inleyişin karşısında merhamete geldi:

– Siz hak aşığına benzersiniz, dedi, değmez sizin kanınızı dökmeye, hem de gerekmez.

Kerem ile Sofu sevindiler.

Tozlu topraklı yola yeniden düştüler.

Van'a vardılar, ne çâre ki, Kara Keşiş çoktan yel olmuş, Muş diyarının yolunu tutmuş.

Aşık Kerem ile vefalı arkadaşı, nasıl olsa dalından koparılan bir gül gibi ana yurtlarından ayrı düşmüşlerdi.

Yeni hedef, Muş idi..

Aslı'dan haber soracaklardı.

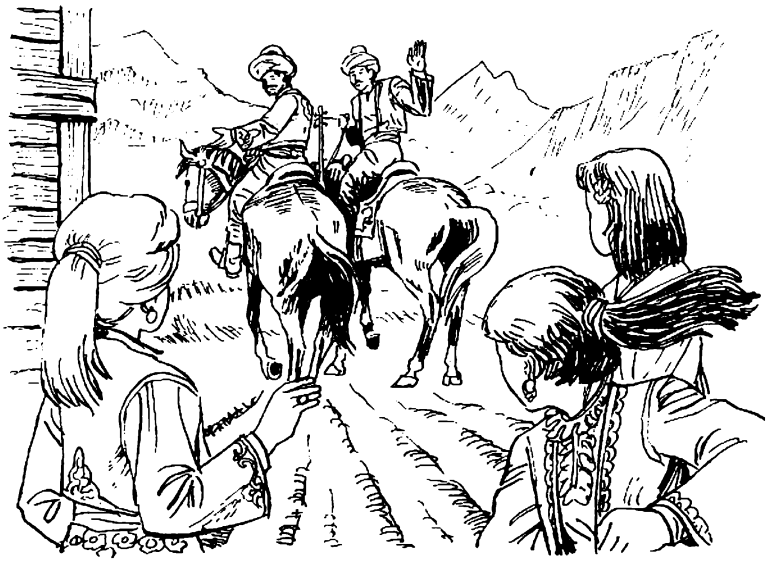

MUŞ YOLLARINDA

Aşık Kerem olur da hiç dil dökmeden, yürek sermeden durur mu?

– Yarin efkarından yarin gamından
Bana bir acaip hal oldu bugün
Benim bir derdimi bine yetirdi
Yandı ciğerciğim kül oldu bugün.

Turnamın kanadı bir gümüş telden
Çekerim ayrılık ne gelir elden
Garip bülbül gibi ayrıldım gülden
Cümle alem bana el oldu bugün.

Aktı gözüm yaşı oldu bir ırmak
Bana haram olsun bir yerde durmak
Ne müşkül dert imiş yardan ayrılmak
Gecemle gündüzüm yıl oldu bugün.

Dertli Kerem söyler ya ben n'edeyim
Eşime dostuma haber vereyim
Başım alıp diyar diyar gideyim
Bilmediğim dağlar yol oldu bana.

Birine rastladılar yolda:

– Muş ne tarafta? Diye sordular.

Adam, bir yüce dağın ardına işaret ederek:

– Şu dağa Nemrut derler. Onu aşmadan Muş, ne görülür ne gidilir.

Kerem, sazı eline aldı, hem yürüdü hem söyledi:

– Bir acaip dağsın sen Nemrut ya
Öteki yüzün bakar mı ovaya
Yol verir misin Muş denen diyara
Kışın hiç bitmez mi senin ey Nemrut..

Kapatmış kara bulutlar zirveni

Güllerin vardır elbette dikeni

Her yiğit aşamaz senin gövdeni

Kışın hiç bitmez mi senin ey Nemrut.

Bir solukta dağın böğründen geçip Muş'a bakan yüzüne indiler. Bir de ne gördüler? Her taraf yemyeşil. Göz kamaştırmakta Muş Ovası.

Güller, taze taze gülümsemekte, bülbüller neşeyle ötüşmekte. Ak dereler, köpük köpük akmakta; bir hoşluk, bir coşku var Muş ovasında.

Kerem, bu coşku çağlayanı önünde nasıl susabilirdi?

Bir taşın üstüne oturup, ak sazını eline aldı, gönül teline vurmaya başladı:

– Açılmış laleler güller

Kokar gider Muş Ovası

Güzeller kolkola vermiş

Yakar gider Muş Ovası

Karşısında yüce dağlar

Gönül nehri durmaz çağlar

Kerem Aslı için ağlar

Akar gider Muş Ovası..

O böyle yanık yanık çalıp söylerken, ekin tarlasının taze gülleri köylü kızlar, keklik gibi seke seke gelip başına kondular.

Nazlı ve sitemkâr Aşık'a göz koydular.

Biri cilveyle karışık:

– Aslı dediğin kimdir ki.. Dedi.

Bir diğer kız, sanki Kerem'in kırk yıllık sevdiğiymiş gibi:

– Bizi görmezden mi gelirsin a yanık bağırlı gezgin? Diye sitemlendi.

Üçüncü kız:

– Bahar kadar neşeli, ova kadar cömertiz, böyle bir gönüle akmaz mısın yiğit?..

Kerem, hiç oralı bile olmadı, Çünkü hep Aslı'nın hayali gözleri önünde idi.

Sofu, kızlara bakarak:

– Bize yardımınız böyle mi olacaktı? Dedi.

Çiçekli, al entarili kız:

– Ya, ne istiyorsunuz? Nasıl yardım edelim? Dedi.

Sofu, hicranlıca:

– Bizim Aşık Kerem ile ne memleketimiz kaldı, ne de konacak bir yuvamız. Söyleyin bize ki buradan bir Keşiş ile bir de kızı geçti mi?

Sarışın kız:

– Gülünü arayan bülbül galiba bu Aşık, dedi. Geçti. Adının Aslı olduğunu öğrendiğimiz bir güzel-

ler güzeli sülün gibi akarak geçti bu ovadan.

Kerem'in aklı başına geldi:

– Nereye konmuş olabilir o güzel ki, ben de varıp yan dalına oturayım..

Üçüncü kız:

– Pasinler'i duydunuz mu?

– Duyduk ve bildik..

– Durmadan gidin, bizden Aslı kıza selam söyleyin..

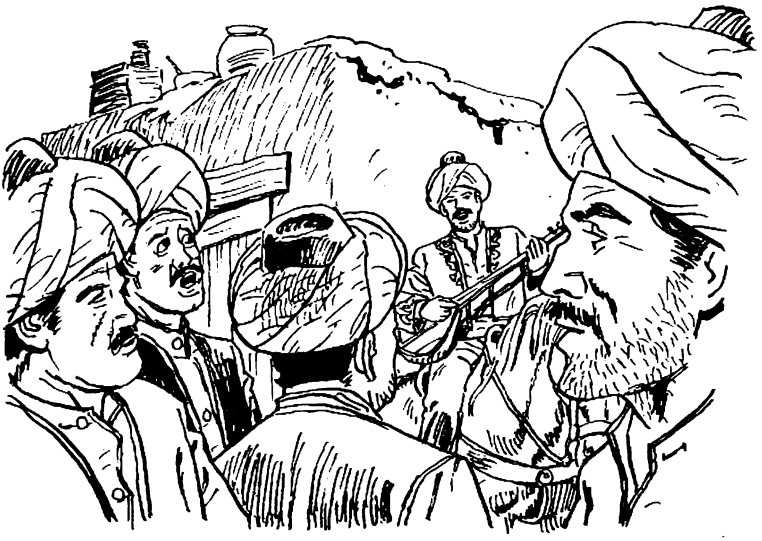

PASİNLER'DE AŞIK ŞÖLENİ

Kerem ile Sofu bir gün bir gece yol yürüdüler, Uzaklardan bir nehir sesi işittiler. Sabah vaktinin serinliği sulara dökülüyorken, Kerem:

– Bir geçit bulmalıyız, dedi.

Sofu:

– Güneş tepemize binmeden geçmeliyiz Murat'ı..

– Çok hoştur ama Murat'ın nağmeleri.

– Aşık, kendine gel. Oyalanamayız burada..

Kerem:

– Binelim öyleyse al atlarımıza, geçelim karşı kı-

yıya, dedi.

Öyle yaptılar.

Atlarının ayağı suya değmeden, Murat Irmağı'nın öbür tarafına geçtiler.

* * *

Yürüdükçe yoruldular, ama hiç mola vermediler. Yol kenarında tarla kazan köylülere selam verdiler, kuşlar ile yarış ettiler. Dolunay vaktiyse, dağlardan geçtiler, aslan ve çakallara el sallayıp, ince tepelerden aştılar.

Uzaklarda..

Gözün ancak seçebileceği kadar uzaklarda..

Bir kasaba gördüler..

Dediler ki: "Burası acaba Pasinler mi?"

"İster Pasinler, isterse Erzurum, farkeder mi, bizim için?", diye konuşa konuşa bir rüya kentini andıran Pasinler'e doğru adımladılar.

Aşıklar diyarı Pasinler meydanına indiler.

Bir de baktılar ki, Aşıklar şölen halindeler. Kaç zamandır, böyle bir meydan ve böylesine bir âşık cümbüşü görmemişlerdi, Heyecanla seyre koyuldular.

Aşıklar, gerçekten hünerliydiler. Biri bitiriyor, diğeri devam ediyordu. Dudaksız atıştılar. Alkışlardan, yukarıdaki kuşlar kaçıştılar. Bütün halk Aşıklar Kahvesi Meydanı'na akıyordu. Kerem, sazı kucağında yüreğini üzgün üzgün Aşıklara vermişti.

Sazı sözü bırakalı epey zaman olan bir ihtiyar

âşık, Kerem'e yaklaştı:

– Hoş safalarla geldin ey yitik Aşık? Dedi.

Kerem gözleriyle cevap verdi

Bir kaç kişi daha geldi Kerem'in yanına.

Yerli âşıklar çalıp söylerken, Kerem'in sararık gözlerinden inci inci yaşlar döküldü. Bir ah çekti ki ta derinden, kırk yıllık Âşık İsmail yüreğinden vuruldu.

– Bizimkiler, senin çömezin olur mu Aşık? Diye takıldı.

Kerem, suskundu.

Sofu:

– Benim Aşığım, öyle her yerde dokunmaz sazının teline, diye söylendi.

Aşık İsmail:

– Erzurum Meydanı uzaksa, yakın işte bu meydan. Göster kendini ey kavruk yürekli Aşık! Dedi.

Fakat Kerem, Aslı ile görüşüyordu. Düş mü, gerçek mi, nereden bilsindi. Bir divane dağınıklığıyla sazını eline aldı, aşıkların yanına varıp boynu bükük durdu.

– Duyduk ki Aşık Kerem sen imişsin, namın yedi iklimi bile aşmıştır. Gelmişken hoş safalarla aramıza, haber ver bize nasıl aran dünyayla, dedi Deli Hasan.

Artık, daha fazla nazın gereği yoktu, Dertli Kerem, ak sazını konuşturdu:

– Aşık ne sorarsın benim halimi
Yardan ayrılırsa nic'olur gönül
Leyla'sın aldıran Mecnun'a döner
Giyince hırkayı tac olur gönül..

Bir dem seyyah olur kılıç kuşanır
Bir dem toprak olur yere döşenir
Bir dem olur konuşmaya üşenir
Bir dem padişahtan yüc'olur gönül..

Bir dem gölde biter kargı kamıştır
Bir dem bahçelerde türlü yemiştir
Bir dem altın olur bir dem gümüştür
Bir dem paslanır da tunç olur gönül.

Kerem söyler gayri burda durulmaz
Arap at yorulur gönül yorulmaz
Bir sırça saraydır amma kırılmaz
Ya niye sevmesi suç olur gönül...

Aşıklar, ağızları açık, gezgin Aşığı dinlediler, böyle hünerli saz çalanı ilk kez gördüler. Tutup sarılarak kutladılar. Bazı aşıklarsa kıskançlıklarından çatladılar.

– Diline sağlık Aşık..

– Sazın da gönlün gibi Kerem..

– Mest eyledin hepimizi..

– Sevdiğine kavuşasın.

– Çok çekmişsin aşk elinden, belli ki kan gelir yüreğinden.

Divane Kerem, vefalı dostuna fısıldadı:

– Bir tüy gibiyim Sofu, uçacağım sanki..

– .. ..

Kerem:

– Bu adamlar bana bir tuhaf bakarlar be Sofu..

Sofu:

– Şu cenazeyi uğurla sen Kerem.

– Ne dedin?

– Biraz daha kalırsa, biz kaçmak zorunda kalırız, gönder şu cenazeyi..

Aşık Kerem, arkadaşının ne demek istediğini anladı ve söyleyeceğini söyledi.

– Gider olmuş bu yerlerden
Götürürler dertli dertli
Ecel gelip de gitmeden
Yetirirler dertli dertli

Öldü deyip de gezerler
Sözde tabutun dizerler
Gider kabrini kazarlar
Yatırırlar dertli dertli..

Toplanmışlar bir araya
Dizilmişler üç sıraya
Yolumuz uğrar oraya
Götürürler dertli dertli

Kimi ağlar kimi güler
Kimisi sakalın yolar
Kimi de göz yaşın siler
Otururlar dertli dertli..

Bak şu feleğin işine
Neler getirdi başıma
Çıkmış musalla taşına
Bitirirler dertli dertli..

Biri öne çıktı:
– Ağalar, dedi, bırakın bu kötü şakayı
Çıkarın tabutun içinden sağayı
Dedi.
Bu fasıl da burada bitti.

GEÇİT VERMEZ LALELİ DAĞ'I AŞIP ERZURUM'A VARDILAR

Pasinler..

Kerem için, bir ümidin daha tükenişi ama, yeni yepyeni bir ümidin başlangıç noktası.

Sofu ve Kerem, artık Erzurum taraflarına kanatlandılar..

Dağlar.. Yüce dağlar.. Ak doruklu heybetli dağlar.. Geçtiler ovaları, aştılar dağları.

Bir Dağ!..

Çiçekleri, laleleri bol bir dağ..

Adı Laleli Dağ imiş, şimdiye kadar gelip geçen yolcuya geçit vermemiş. Hele ki dumanlı havalarda, ister yaya, ister atlı, aşılması imkansızın da imkansızıymış. Kerem'in pek canı sıkıldı. Aslı için, gerekirse, bir tünel kazacak ve o dağı aşacaktı.

Sağnak halinde boşandı Kerem:

– Laleli Dağ'da yolumu azdırdım
Çağırırım Kadir Mevla aman hey
Bir yanımda yağmur yağar kar serper
Bir yanımda yüce dağlar duman hey..

Eğilir dağların başı eğilir
Derdim artar yaralarım çoğalır
Gözüm görmez kemiklerim dağılır
Kadir Mevla benim halim yaman hey..

Kurtlar kuşlar yığılırsa başıma
Bakar mı gözümden akan yaşıma
Zalim felek ağu kattı aşıma
Nerde görem yar yüzünü güman hey.

Aşık odur kendi kendin kaynata
Yiğit odur meydanda baş oynata
Kerem söyler ölüm haktır dünyada
Ahirette karşı gelsin iman hey..

Sofu çok üzgündü, doğrusu korkmuştu. Çünkü duman her yanı kilitlemişti:

– Nė yaparız Kerem?

– Her yer bizim mekanımızdır be Sofu'm.

– Öyleyse bir mağara bulalım, yahut bir in.

– Umudunu kesme Sofu kardeş, yoldaşım, Kul darda kalmayınca Hızır yetişmez imiş. Hey, aman Sofu, gam etme, gün gelir de, yüce dağın karı erir.

Gizemli bir ses:

– Atlarınıza binin yiğitler, dedi.

Al atlarına atladılar.

– Gözlerinizi yumun, dedi, aynı ses.

Aşık ile Sofu, açınca gözlerini bir de gördüler ki etrafları insan dolu. Erzurum'dalar. Dadaşlar diyarı antik kent. Bir aydan fazla burada dinlendiler.

Kerem sazını eline aldı, görenler verem sanırdı, konuşan dili değil yüreğiydi:

– Yazık ömrüm gurbet elde geçirdim
Hasbihalim bilen yok bildiren yok
Gitti fırsat elde iken kaçırdım
Garip kaldım güldüren yok gülen yok.

Elimden aldırdım nazlı sunamı
Terk eyledim ben atamı anamı
Döve döve gömgök ettim sinemi
Hançer alıp deldiren yok delen yok.

Bir haber almadım gözü eladan
Onun için kurtulamam ben beladan
Çok zamandır haber çıkmaz sıladan
Hiç bir haber getiren yok gelen yok.

Suyu seli geldi m'ola dağların
Açıldı mı mor sümbülü dağların
Ben Kerem'im ah çekerken ağlarım
Göz yaşımı sildiren yok silen yok..

Dinleyenler mest oldular..
Kerem'e yürekten teşekkür sundular..

* * *

Hiç olmayacak bir iş..

Erzurum'da konaklamıştı Keşiş..

Bunu Kerem haber alınca, vardı durdu Hasbiağa Hamamı'nın önünde.

Rüya sandı, düş sandı, ama Aslı gerçekten oradaydı..

– Olamaz, dedi Kerem içinden. Bu bir aldatıcı hayaldir, dedi.

İyice ovuşturup hayal sandığına baktı, gözleri Aslı'ya asılı kaldı:

– Salına salına çıktı hamamdan
Hey ağalar giden yavru benimdir.
Öğüt almış hem atadan anadan
Hey ağalar giden yavru benimdir.

Benim olsan seni vermem feleğe
Başın için beni salma dileğe
Aslı bir huridir benzer meleğe
Hey ağalar giden yavru benimdir.

Bu ellere göç eylemiş yolumuz
Ördek uçtu viran kaldı gölümüz
Yar gidince nice olur halimiz
Hey ağalar giden yavru benimdir.

Gah ağlatır beni gah güldürür
Gahi nerde güzelliğin bildirir
Kerem söyler bu dert beni öldürür
Hey ağalar giden yavru benimdir..

Deyip kesti Kerem..

Doyasıya bir daha bakmak için gözlerini açtığında...

Aslı'nın yerinde yeller estiğini gördü.

YOLLAR ÇATALLAŞTI

Bir oğlana rast geldiler. Keşiş ile Aslı'nın sabah erkenden yola çıktığını öğrendiler.. Rüzgarın arkadaşları olan atlarına bindiler, çatallı bir yolun ağzına geldiler. Şaşırınca nereye gideceklerini, Kerem yine dillendi:

– Erzurumdan çıktım üç oldu yolum
Ben bu yolun hangisine gideyim
Çağırırım gece gündüz Yaradan
Ben bu yolun hangisine gideyim.

O başın kaldırmış dağın yüzünden
Öpemedim yanağından gözünden
Aslı'm gitmiş bulamadım izinden
Ben bu yolun hangisine gideyim?

Sofu kardeş nice olur halimiz
Isfahan'dan uzak düştü yolumuz
Bülbül gitti mahzun kaldı gülümüz
Ben bu yolun hangisine gideyim.

Kerem söyler derman bilmez derdine
Aslı'm gitmiş konamadım yurduna
Ey ağalar bir yavrumun ardına
Ben bu yolun hangisine gideyim..

Sofu:

– Bence ortasından gidelim yolların
Hayırlısı böyledir bana sorarsan
Burunları da orayadır atların
Hayırlısı budur bana sorarsan..

Kerem, durup düşündü, başını göklere kaldırdı. Telli turnalar, derinlerde süzülüyordu. Kerem o anda yine Aslı'yı düşünüyordu:

– Telli turna ne dönersin havada
Ötme garip garip gönül şen değil
Sen de bencileyin yardan mı oldun
Ötme garip garip gönül şen değil..

Turna gökyüzünde alay düzersin
Seyyah olup yedi iklim gezersin
Sen de benim han Aslı'ma benzersin
Ötme garip garip gönül şen değil...

Çıkıp gökyüzüne durmaz uçarsın
Yüce dağ başında kanat açarsın
Beni derdim ile kor da kaçarsın
Ötme garip garip gönül şen değil..

Kerem söyler namusumu arımı
Uğruna harcadım bütün varımı
Acep görür müyüm nazlı yarimi
Ötme garip garip gönül şen değil..

Dedi ve kesti Kerem..

* * *

Ama, yollar ki çok uzak mı çok uzak
Kurulmuş sanki her adımda bir tuzak
Bulamayınca bunca zaman Aslı'yı
Terkedeyim ben dedi dar-ı dünyayı..

Olmazdı onlar'çin ne durak ne mola
Bağlayarak gecelerle gündüzleri
Nal teptiler hep ileri hep ileri
Dönmeyeceklerdi de bir daha geri..

Kerem, bunca yol boyunca nasıl söylemeden durur, susabilirdi? Mızrabına vurdu, kurdu kuşu ağlattı:

– Yarim yanarım tütünüm tütmez
Garibim bu gurbet illerde kaldım
Yarimin sevdası başımdan gitmez
Söylenip söylenip dillerde kaldım

Yanımda yoktur ki halimden bile
Kendi çevresiylen göz yaşımı sile
Korkarım düşmanlar üstüme gele
Aşamam dağları yollarda kaldım.

Görür mü gözlerim Aslı Han'ı
Yoluna kılmışım feda bu canı
Terkeyledim onun için vatanı
Giydirdim hırkayı şallarda kaldım.

---

dar-ı dünya: Bu dünya, fani dünya.

Dertli Kerem söyler ölemez oldum
Ağlayıp göz yaşım silemez oldum
Ne yana gideyim bilemez oldum
Şimdi sahralarda çöllerde kaldım.

* * *

Dağ demediler taş demediler.
Gün boyu hep yürüdüler.
Azıcık çökelekle ekmek yediler.
Yedi dağı geride bıraktılar..

O kadar yoruldular ki, mecalden kesilip, bir kayanın dibine oturdular. Uzak uzak bulutları temaşa ederken, uyku yorganına girdiler.

Neden sonra..

Sofu uyandı.

Kerem'in, "Aslı'm Aslı'm.." Diye sayıkladığını gördü:

– Onu mu gördün rüyanda Kerem?

Kerem cevap verdi:

– Bilmezlenme Aslı Han'ım sevdiğim
Sen vurdun yüreğim yaralandı gel

Mevla'yı seversen cefa eyleme
Eziktir ciğerim paralandı gel.

Yüce dağ başları vatanım yurdum
Kadir Mevla bana eylesin yardım
Bir değil beş değil on değil derdim
Uç verdi yaralar sıralandı gel..

Hani senin ile ikrarım ahtım
Kapandı yollarım kapandı bahtım
Alev alev yanan şu gönül tahtım
Aşkın ateşiyle durulandı gel..

Kerem'in olmuştur destan sözleri
Ağlatırmış gelinleri kızları
Arkada bıraktım nice yazları
Gün görmeden ömür yarılandı gel..

Günün kavuran sıcaklığı, yavaş yavaş erimişti. Üfül üfül bir akşam yeli, havayı ve ovayı okşuyordu. Kerem ise Aslı'yı hiç unutamıyordu.. Ağlayı ağlayı bir hal olmuştu.. Zaten anayı babayı da unutmuştu. Nice köyü kasabayı geçmişlerdi.

Ömürleri tükenirken yollar uzuyordu.. İnce ince yağmurla kendilerine geldiler. Dağlarda keklikler ötüşüyordu.

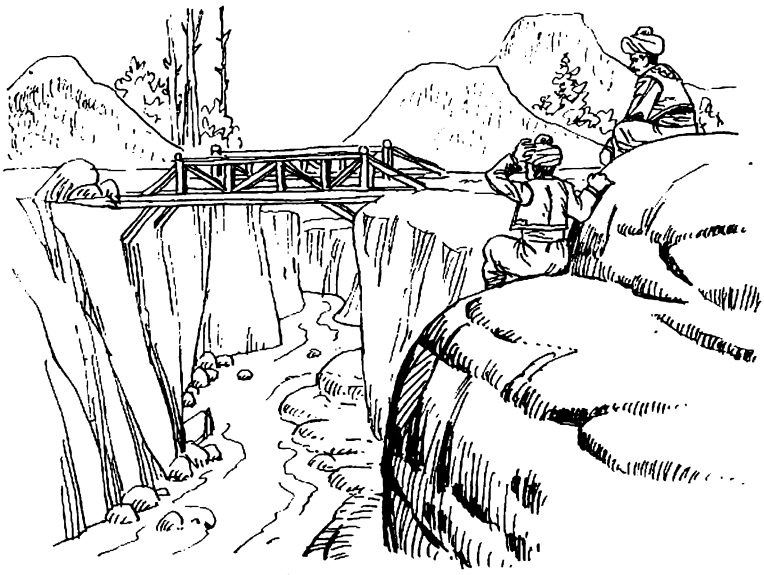

EY ERZİNCAN ERZİNCAN

Cengaver için kılıç, yüğrük at için yol dayanmaz. Aslı uğruna Kerem bir su gibi akar.

Erzurum'un son dağını da geride bıraktılar, atları rüzgar ile birlikte Erzincan'a ayak bastılar.

Bir nehir üzerinde ağaç köprü gördüler. Yüksekçe bir yere oturup seyrettiler. Çok geçmedi bir düğün alayı köprüye girdi.

Kerem'in yanık yüreği, kanlı ağzına geldi.

– Aslı'm seni götürmeye gelmişler
Ya benim gönlümü kimler eğler hey
Giydirmişler hoşça gelin etmişler
Al çevresin yüz tutmuş ağlar hey..

Alnımıza böyle yazıldı m'ola
Tomurcuk gülleri dizildi m'ola
Hoyrat eli değip bozuldu m'ola
Mihnet ile dikticeğim bağlar hey..

Arayıp da bizi bunda sorsunlar
Yer yüzünde engelleri kırsınlar
Her yiğide sevdiğini versinler
Bu nedir bu hey ağalar beğler hey.

Kerem eder kaynayıp da coşanda
Ciğerciğim aşk odunda pişende
Aslı'm gelip şu köprüden aşanda
Erimez mi yüreğimde yağlar hey..

Biri geldi, Kerem'i sakinleştirdi:

– Bre koca aşık, üzülmene değmez, bu bir Türkmen düğünüdür, dedi.

Sofu:

– Gel gidelim Kerem, kına gecesine katılalım.

Kerem:

– Ben mi? Hiç gidesim yok Sofu kardeş..

Sofu:

– Neden ki ağa?

– Her düğün yarama tuz biber ekmekte..

– Öyleyse, hepten gidelim bu diyardan..

Kerem:

– Gitmek mi kalmak mı, her düğünde ölmek mi diridir..

Kerem dizelere döktü yine gönlündekini:

– Şu dünyada üç nesneden korkarım
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm
Hiç birinden deli gönül hoş değil
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm.

Gele gele geldikçe şu kara taşa
Yazılanlar gelir bu garip başa
Hasret koydu bizi kavim kardaşa
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm..

Nice sultanları tahttan indirdi
Nicelerin gül benzini soldurdu
Nicelerin gelmez yola gönderdi
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm.

Dertli Kerem eder konduk göçülmez
Acıdır ecel şerbeti içilmez
Üç derdim var birbirinden seçilmez
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm.

Deyip kesti Kerem.

ZİLE YOLLARI

Yollar, eğri büğrü gider, aşık gönlü gibi kıvrım kıvrım akar..

Yüce dağların yamaçlarından inen akça çağlayanlar gibi, coşkuludur bizim Aşık, ne yana dönüp baksalar etraf dağlık. Kerem'in hüzünlü dünyasında, Aslı umut, umut Aslı olmuş.

Dolunay gecelerinde at sürdüler, gölgelerinden korkup atlarından indiler.

Sabah gün doğunca, dinlenmiş gibi tozlu topraklı yollarda deli depelek koştular.

Yağmurla tazelenip, türkü söylediler.

Köy evlerinin kirli ışıklarına, acep Aslı burda mı-

dır diye alık alık bakındılar.

Ne var ki, sır olmuştu Aslı.

Keşiş babası ile kayıplara karışmıştı.

Kerem, inledi, bağrını açıp serinledi.

Turnalara ses verdi, karşılığını alamadı.

Aslı Aslı diye feryad ettikçe kayalar eridi, dağlar ağladı. Gittiler gittiler, bilmem kaç ay kaç gün at sürdüler. Yıldız Dağı'na karşı durdular.

Kerem sazı eline aldı, Dağ'a baktı, dokundu sazına:

– Yükseğinde yavru şahin beslenir
Yıldız Dağı, niçin kalkmaz dumanın
Alçağında türlü türlü çiçekler süslenir
Yıldız Dağı niçin kalkmaz dumanın..

Yükseğinde bölük bölük karın var
Sümbülünde yeşilin var morun var
Aklından mı gönlünden mi zorun var
Yıldız Dağı niçin kalkmaz dumanın.

Gelen geçen seyran eder meşesin
Beline kondurmuş beyin yaşasın
Kırk Harami bekler her bir köşesin
Yıldız Dağı niçin kalkmaz dumanın.

Her yanında elvan elvan taşın var
Şahin yuva yapmış öten kuşun var
Kerem gibi ne belalı başın var
Yıldız Dağı niçin kalkmaz dumanın.

Deyip kesti Kerem..

* * *

Arasından çıktı güneş bulutların
Döküldü nazlı ışıkları ovaya
Geçtiler altından alca kayaların
Esen rüzgar geriye kalmıştı yaya..

Uçarcasına Zile'den geçtiler
Bir gündüz bir de gece at sürdüler
Sabaha Kızılırmağa geldiler
Oturup çökelek ekmek yediler..

KIZILIRMAK BOYLARINDA

Kerem:

– Kızılırmak haşin akar Sofu kardeş..

Sofu:

– Ne tazeler yedi Kızılırmak..

Kerem:

– .. ..

Sofu:

– Dalıp da nerelere gittin a Aşık?

Kerem'in gözlerini Kızılırmak çekmişti:

– Medet medet alemleri Yaradan
Başa bir hal geldi çekip gideriz
Gene düştüm gül Aslı'nın yoluna
Gözlerimden yaşlar döküp gideriz.

Felek beğenmedi benim tutumum
Arşa direk direk çıkar tütünüm
Gün doğmaz alnıma sanki yetimim
Hem şaşarız hem de yakıp gideriz..

Bülbül uçurdum daldan yuvadan
Kavim kardeş unutmasın duadan
Gayri göçer olduk şu düz ovadan
Şimdi daldan dala sekip gideriz.

Bakmaz mısın şu dağların karına
Kim dayanır böyle körü körüne
Felek hançerini vurdu derine
Doğrultamam belim büküp gideriz.

Dertli Kerem neler gördü düşünde
Alem sele gitti gözün yaşında
Kızılırmak gibi dağlar başında
Döner enginlere akıp gideriz.

Sofu:

– Kızılırmak, bize yüz vermez kaçar
Aşıklar usanmaz dağları aşar
Turnalar gör ki yükseklerden uçar
Şu görünen Sivas şehri değil mi?

Sülün gibi minareleri ile
Benzer sanki taptaze bir geline
Kırmızı kuşak bağlamış beline
Doyum olur mu Sivas'ın seyrine?

Şu Sivas'ın dağları karlı dumanlı
Vaktinde okunur minarede ezan
Bugün burda bayramdır kaynıyor kazan
Belki de burdadır kim bilir Aslı Han..

* * *

Kerem'in gözü yine bir güzele takılmıştı. Onda Aslı'sını görür gibi olmuştu. Arkadaşına seslendi:

- Sofu kardeş, Sofu kardeş!..

Sofu:

– Bilmem ne diyeceksin, yoksa Aslı'yı mı söyleyeceksin?

– Nereden de bildin?

– Gözlerin alev alev Yanık Yürek!..

Söz incisini dizdi Kerem:

– Güzelsin bulunmaz menendin mislin
Boyu servi yanakları al güzel
Huridir aslında melektir neslin
Dişi inci dudakları bal güzel..

Gel dinle sözümü ey saçı sümbül
Ben bülbül olayım sen ise gül
Ya bir genç kız ya bir gelin ya bir dul..
Her ne isen bana haber sal güzel..

Kerem söyler senin kulun olayım
Gece gündüz dost kapında kalayım
Ben de senden muradımı alayım
Sen de benden muradını al güzel..

Dedi, sustu Kerem.

Sustu ve küstü.

Gördüğün kız, Aslı değildi, bir Türkmen güzeliydi. Sordular soruşturdular. Aslı Han'ın, babasının ardınca Kayseri'ye gittiğini öğrendiler..

Karısı ve kızı ile dur durak demeden hep kaçıyordu Keşiş.

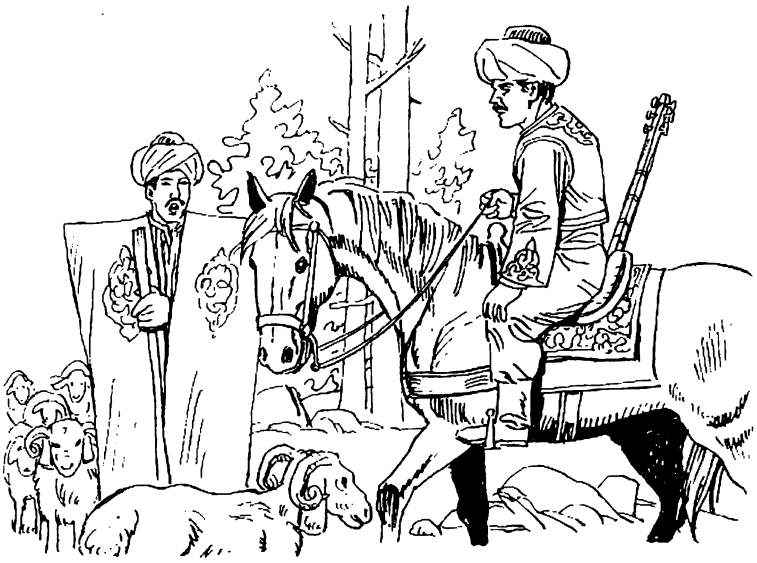

ERCİYES'İN BAŞINDA

Güneş tepelerinde..

Kayseri istikametine doğru yalın ayak başı kapalı yürüyorlardı. Yol kenarında bir kağnı arabası ve içinde bir garip köylü gördüler.

Kerem sordu:

– Ne zamandır ki yoldasın ağa?

– Geceden beridir..

– Görmüş müsün ki, bir Keşiş geçti mi buralardan?

Köylü terini silerken:

– Görmüşem kara bağırlı, dedi. Yanında iki hatun kişi vardı ki, biri senin aşkının merhemi.

* * *

Erciyes'i aşmadan Kayseri'ye kuşlar bile varamaz.

Başı bulutlara değen Erciyes Dağı'nın heybetine teslim olan Kerem dillendi, yolda rastladığı çobanlarla söyleşti. Bakalım neler söyledi:

– Eğlen çoban eğlen haber sorayım
Aslı Han'ım Kayseri'ye vardı mı?
Mecnun oldum bari bir kez göreyim
Aslı Han'ım Kayseri'ye vardı mı?

Söyle çoban söyle ahım tutası
Ahirette yar koynuma yatası
Aslı bir Ermeni kafir atası
Aslı Han'ım Kayseri'ye vardı mı?

Karadır kaşları gözü sürmeli
Keten gömlek giyer göğsü düğmeli
Güzeller içinde onu öğmeli
Aslı Han'ım Kayseri'ye vardı mı?

Dertli Kerem ister Hak'tan yardımı
Mevlam bir kuluna verme derdini

Aslı göçtü viran kodu yurdumu
Aslı Han'ım Kayseri'ye vardı mı?

Dertli bir Çoban, Kerem'e:

– Gesi Bağlarında gezer dururum bir de türküm vardır ki, söyler ağlarım, dedi.

Türküye başladı Çoban:

Gesi bağlarında dolanıyorum
Yitirdim yarimi aranıyorum
Bir tek selamına güveniyorum.

Atma anam beni dağlar ardına
Kimse yanmaz anam yanar derdime.

Gesi bağlarında bir top gülüm var
Hey Allah'tan korkmaz sana ölüm var
Ölüm var da bu gençlikte zulüm var.

Gel otur yanıma halim söyleyim
Halden bilmez ben o yari neyleyim

Gesi bağlarından gelsin geçilsin
Kurulsun masalar şerbet içilsin
Herkes sevdiğini alsın seçilsin

Atma anam beni dağlar ardına

Kimse yanmaz anam yanar derdime..

Çoban, sustu ve yine dertli düşüncelerin derinliğine daldı.

Çok etkilenmişti ki Aşık Kerem

Yağmurla karışık bir soluk güneş

Bana yol ver ki ey Erciyes geçem

Akşamın bulanık vaktine eş

Aşık Kerem de kararmış, küsmüştü..

* * *

Bir mezarlıktan geçiyorlardı.

Kerem, ötelere kulaçlamış, derin düşünce dalgaları ile boğuşuyordu. Bulanık gözlerini arkadaşına dikerek mırıldandı:

– İki kapılı bir han bu dünya..

– Ne sandın ya...

– Şu sararık kız acep burada ne yapar?

– Var yanına sor bakalım?

Kerem, sordu:

– Karalar giymişsin yastadır başın

Kudretten çekilmiş karadır kaşın

Bilmem baban mıdır yoksa kardaşın
Ahu gözlüm ne dönersin mezarı?

Kız dedi:

– Karalar giymişim yastadır başım
Kudretten çekilmiş karadır kaşım
Ne babam ölmüştür ne de kardaşım
Yar aşkına dolanırım mezarı.

Kerem:

– Gülmedim dünyaya geldim geleli
Ağlayıp da gözüm yaşı sileli
Kaç yıl oldu senin yarin öleli
Ahu gözlüm ne dönersin mezarı?

Sözü aldı kız:

– Ben yanıp ağlarım ya sana n'oldu
Ağlayıp da gözüm kan ile doldu
Sevdiğim öleli yedi yıl oldu
Yar aşkına dolanırım mezarı.

Kızı, kendine haline bırakıp yürüdüler. Kendi aralarında bu kızın halini konuşup kendi derdini deşti Kerem:

– Ya Sofu, gördün mü aşk ne imiş?

Sofu:

– Bülbül ölmüş, gül öksüz kalmış.

Kerem'in gözleri kanlı yaşlı:

– Ben aşka sadakat diye, buna demem de neye derim vefalı dost. Sevdiği öleli yedi kocaman yıl olmuş da hala mezarının başında yasını tutar be kardaş.

Hiç mi acımaz bize Aslı?

Benim çaresiz, çaresiz ardından sürüklendiğimi, yel önünde yaprak gibi savrulduğumu bilmezden mi gelir Aslı?

Aslı!.. Aslııı...

Duy bunu, gör bunu, bul beni!..

KEREM ASLI'YI BULUYOR

Bir çok dilber mermer havuzun başına toplanmışlardı. Hepsinin de birbirinden güzel, envai çeşit entarileri ile ipekli yazmaları vardı.

Biri tıpkı Aslı gibiydi. Ahu bakışlı, selvi boylu, göz kamaştırıcı...

Kerem'in gönül çırası daha bir tutuştu, yergi gelip boğazında düğümlendi, dedi bakalım ne söyledi:

– Hanginize kul olayım

Sen geçmişsin başa dilber

Mevlam ayrılık vermesin

Göklerdeki kuşa dilber.

Bir de sen açma yaremi
Eylersin gönül veremi
Gözlerin olmuş harami
Kirpiklerle kaşa dilber.

Bir ok attın o nişane
Verdi gitti perişane
Dedim belki yumuşane
Bağrın dönmüş taşa dilber..

Kerem'in çektiği ardır
Daima işi gücü zardır
Bu rüzgar başka rüzgardır
Her dem esmez başa dilber..

Deyip sustu Kerem..

Sofu da pek dertlenmişti:

– A yanık yürekli kardaş, bağından bülbülün uçalı çok olmuş. Peşi sıra oldun bir kara kuş, ne yetişebiliyorsun, ne de durabiliyorsun.

Kerem:

– Neresi bura acep kavi kardaş?

– Gülte imiş buranın adı, görenler olmuş, geçip gitmiş Aslı..

---

kavi: Gücü, kuvveti yerinde, dayanıklı.

Kerem:

– Şöyle bir düşündüm de kavi kardaş, aradan tam yedi sene geçip gitmiş. Az zaman mı be? Yedi yıl boyunca, ardımıza bile bakmadık, sayısız dağları doruklarından aştık, yoksa biz bir yerde hata mı yaptık?

Sofu dedi:

– Ayaklarımız nasır bağladı, gözlerimizde fer kalmadı. Aslı denen dilber belki de karalar bağladı. Kim bilir ki, belki hep senin yolun gözledi..

– Ne talihtir benimkisi.. Ben giderim Aslı gider, bir türlü vuslat gelmez.

Kara Keşiş, usanmaz erinmez. Her vardığımız yerde izi kalmış, çekip gitmiş. Aslıyla anasını peşinden sürüklemiş.

Belki de Erciyes denen bu yerde durup kalmıştır.

Sofu:

– Belki de.. kim bilir kavi kardaş.. Öyleyse, arayalım her tarafı, didik didik edelim köşe ile bucağı, bırakalım gözetlemeyi havadaki turnayı.

Kerem:

– Mecalim tükendi, adım atacak halim kalmadı, umutlarım yele gitti, içimde ışık kalmadı. Dilerim ki, Aslı'yı Kayseri'de bulalım, muradımıza erelim.

* * *

Durmadılar, Aslı'yı aramaya koyuldular.

Kayseri'nin kerpiç damlı evlerinden başladılar sormaya:

– Kara Keşiş'i gördünüz mü?

Onca dolaştıkları halde bir bilen çıkmadı. İhtiyarlara sordular, kadınlara sordular, dilsizlere sordular, yine bir haber alamadılar.

Bir çocuk..

Çocuktan alınmalı esas haber.

Şeker verdiler, leblebi verdiler, çocuğun ardına düştüler.

Çocuk:

– Keşiş dediğiniz, şu evdedir. Karısı dişçi olarak bilinir bu çevrede, dedi.

Burası Seteönü mahallesi idi.

Keşiş'in burada olduğunu anlayınca, Kerem bayıldı, az kalsın düşecekti.

Sofusu omuzlarından tuttu, bir taşa oturttu.

Kendisine gelmesini bekledi

Tam bu sırada..

Kerem'in baygınlığının geçtiği anda...

Pembe evin penceresi açıldı, ikisinin de gözleri oraya çakıldı. Bu, inanılacak gibi miydi? Aslı'nın pencereden baktığına nasıl inanabilirlerdi?.

* * *

Uzadıkça uzadı Kerem için o gece

Sarhoş gibi deli gibi, divane gibi

Sabahın gelmesini iple bekledi

Gün doğanda vardı kapıyı tıklattı.

İçeriden çıktı Aslı güzelin annesi
Kerem yalvardı ki al nolur şu dişimi
Yaklaşıp da bana, gör ağzımı, dilimi
Sen anlarsın ey kadın ancak derdimi.

Keşiş'in dişçi karısı:

İyice yaklaş da dişini iyi seçeyim
Ağrıyan hangisiyse onu çekeyim
Acısızca seni göndereyim
Dileğin bu değil mi ey yabancı?

Aslı, ak gerdanı açıkta başını pencereden uzattı. Kerem az kalsın yürekten bir feryat koparacaktı.

Dişçi kadına yalvarmayı sürdürdü:

– Hey Dişçilerin en hünerlisi
Çekebilirsin dişlerimin üçünü beşini
İşine ver sen kendini

Dişçi kadın, kızı Aslı'ya:

– Bunun hali hiç iyi değil, yıkılacak gibi.. Dedi.

Aslı:

– Ne diyorsun bana yani?

– Başını dizine koysun, biraz olsun rahatlasın..

Kerem'in dişleri çekilmek bilmiyor, al kanlar ağzının kenarlarında sanki pıhtılaşmış gibi.

Dişçi Kadın:

– Ben senden bir şey anlamadım ey yabancı, çektiğim her dişin sapasağlam.

Kerem, ne acı ne sızı.. Hiç bir rahatsızlık duymamıştı.

Kadın homurdandı:

– Hadi durma, içinde kanın kalmayacak, al çevreni ve sil ağzını..

Kerem'in gözleri Aslı'nın gözlerindeydi. Hasret bir mıknatıs gibi ikisini de çekmişti.

Aslı kıvrandı:

– Kerem, dedi, Kerem, bu çevre benim çevrem..

Kerem:

– Öyleyse, ne durursun be Aslı? Bitsin artık bu ayrılık faslı!..

* * *

Bu ev şimdi bir sarıcaarı yuvasına benzemişti ve Kerem çomak sokmuştu yuvaya.

Keşiş karısı dişini çektiği gencin Kerem olduğunu anlayınca, birden fırladı evden, nereye gittiğini bilmeden.

Kerem, Aslı'ya:

– Daha ne bekliyorsun Aslı, kaçalım

Mor sümbül dağları birlikte aşalım..

çevre: Etrafı oyalı veya nakış işlemeli mendil.

Aslı:

– Kerem, Kerem aklını başına al
Delirdiysen eğer sen burada kal
Şimdi gelirse Kara Keşiş babam
İkimize dünyayı zindan eder
Babamı aramaya gitti anam..

Kerem:

– Bana cefa ettiğin yeter olsun
Bu acı hasret burada son bulsun
Bu bağlar bu bahçeler bizim olsun
Bu acı hasret burada son bulsun..

Evlerin ışıkları birer birer sönerken, yıldızlar semaların derinliklerinde raks ediyordu. Aşık Kerem, bir söyledi, bin ah etti:

– Ülker mi oldun şavkın batmaz
Döne Kervankıran döne.
Aşk ateşi serden gitmez
Döne Kervankıran döne.

Yar ile kavlimiz vardır
Goncanın dikeni hârdır
İşim gücüm ah u zardır
Döne Kervankıran döne.

Kervan kıran: Venüz gezegeni. Çoban yıldızı
hâr: Goncanın dikeni.

Yıldızların şahı sensin
Ağlamaktan dide kansın
Sevdiceğim nice yansın
Döne Kervankıran döne.

Sana Kervankıran derler
Yare ikrar veren derler
Bana dertli Kerem derler
Döne Kervankıran döne..

Kerem'in sesi, uzaklardan duyuluyordu. Şehrin gece bekçileri bu sese koşarak geldiler. Bir de baktılar ki, bir yabancı, bir dilberle laflaşmakta.

Hemen alıp Kerem ile Sofu'yu zindana götürdüler. Bu yabancıların gece yarısı buralarda ne işleri olduğunu kolcular merak ettiler. Bir takım sorular sordular, fakat hallerine bakınca, bir hırsız ve bir namus düşmanı olmadıklarını anladılar.

Buna rağmen görevleriydi. Bu iki garip adam, şehre nereden gelmişlerdi ve gecenin bu vaktinde bu mahallede de ne işleri vardı? Bunu anlamaları vazifeleri gereğiydi.

Kerem'i konuşturamadılar.

Sofu'ya:

– Bari sen konuş, dediler. Yoksa, size başka türlü davranırız.

Bakalım Sofu ne dedi:

– Terkeylemiş vatanını ilini
Elinden aldırmış gonca gülünü
Kimse bilmez bu Kerem'in halini
Sıla derdi vatan derdi yol derdi.

Coşkun sular gibi coştu bulandı
Aktı gitti karlı dağı dolandı
Demir çarık demir asa yollandı
Susam derdi sümbül derdi gül derdi.

Yazık oldu düştük dilden dillere
Bülbül konmaz oldu gonca güllere
Ağlayarak düştük tozlu yollara
Nadan derdi hoyrat derdi il derdi

Sofu der ki Kerem yüzüme bakar
Öz canını oduna yakar
Ben bilirim bu dert kimleri yakar
Aslı derdi Kerem derdi dil derdi..

Bekçibaşı, bu sözlerden pek bir şey anlamamıştı. Neye göre hapsedecekti bunları? Adaletsizlik yapmak istemiyordu. O yüzden, bu davanın kadıya (hâkime) intikal ettirilmesini doğru buldu.

HAKİM ÖNÜNDE

Kadı'nın emri üzerine Mübaşir Efendi, önce bekçileri çağırdı.

Kadı (Hakim) kolcuları iyice dinledikten sonra:

– Bu nasıl iş, diye hayret etti, anlattıklarınızdan hiç bir şey anlamadım. Yol, bağ, bahçe, bulut, yedi sene...ne bunlar böyle.. Ne anlama geliyor. Her biri bir şifre bu kelimelerin, Biz, buna göre hüküm veremeyiz.

Mübaşir Efendi, Kerem'i mahkemeye çıkardı.

Kadı:

– Konuş ey garip kişi. dedi.

Kerem:

– .. ..

Kadı:

– Evladım konuşmalısın, yoksa neye göre hüküm verilebilir? Hadi anlat..

Kerem, bir kelam etmedi, ağzından sadece alev çıkıyordu. Suskunluğun alevi.. Kadı, sabırlı bir adamdı hem de babacandı. Adaletten kıl payı sapmamıştı hiç. Bu garip adamın derdinin bambaşka olduğunu anlamıştı. Sıhhati yerinde değildi. Hep dalgındı ve bakışları bir noktaya çakılıydı.

Bir hekime götürülüp Kerem'in kontrolden geçirilmesini istedi.

Görevlilere dedi ki:

– Bunlara iyi bakıla, Kerem'in ağzı ve dişi şifa bula. Adaletten bir milim sapılmaya, yoksa cevap veremeyiz Allah'a..

Kerem etrafı bahçeli, sakin bir yerde bulunan bir eve yerleştirildi. Sofu arkadaşı da yanındaydı. Kerem, Aslı Aslı diye sayıklayarak uyandığında sabahın kuşları, koroya başlamışlardı.

Kerem aldı sazını eline, ne gelirse söyledi kavruk diline:

– Beni bunda lal eyleyen

Yüreğimde yanan nardır

Göz yaşım sel eyleyen

Derttir hasrettir firkattir.

Beni aşka salan yardır
Yüreğimde yanan nardır
İşim gücüm ahu zardır
Derttir hasrettir firkattir.

Kerem der giymişim hüküm
Dert üstüne dertler dökün
Bezirganım benim yüküm
Derttir hasrettir firkattir.

Sofu öyle duygulandı ki, arkadaşının boynuna sarıldı, gözlerinden inci inci yaşlar döküldü..

KARAR ANI

Kadı:

– Hadi bakalım Kerem, son sözünü söyle..

Kerem:

– Benim sözüm sazım iledir.

– Tamam tamam, dinliyorum.

Kerem, sazına dokundu, hem de yanık yanık söyledi:

– Aslım Türkmen Isfahandır ilimiz

Vardı gurbet ile düştü yolumuz

Eğer halimizden soran olursa
Kırılmıştır kanadımız kolumuz.

Kıymayın ağalar bana yazıktır
Aşkın ateşiyle bağrım eziktir
Virandır dağımız bağlar bozuktur
Ayrılık gazelin döktü gülümüz.

Kahpe felek gelmiş kısmet dağıtır
Ecel değirmeni bizi öğütür
Kerem söyler vademizin çağıdır
Kim bilir ki nerde kalır ölümüz.

Bu sözleri, o sırada mahkemeye merak sebebiyle gelmiş olan dinleyen Kayseri Beyi de duymuştu.

– Mesele anlaşılmıştır ağalar, dedi. Bu garip dediğimiz adam Mirza Handır. Kadı Efendi! Akşam'a her üçünüzü de sarayıma beklerim.

Hikayemiz tamam olur bu akşam.

* * *

Mükellef bir sofra kurulmuştu. Kuş sütü dışında her ne istense ve aransa bu sofrada vardı. Kayseri Beyi ile Kerem arasında şu konuşma geçiyordu:

Kayseri Beyi:

– Bir zamanlardı. Ben, Isfahan Sarayı'nda bir köleydim. Herkesin itip kaktığı, hizmetlere koşmakta kusur göstermeyen bir keten gömlekli köleydim. Bre sen ey Yiğit Mirza Han...Ya.. evet sen de benim Efendimdin!..

Kerem:

– Hatırlamaz mıyım? Sen Murat idin yani Murat bey.. Kusuruma bakmayın siz..

– Yoo yoo.. aksine siz kusuruma bakmayın, böyle densizlik ettiğim için. Ama kader bu, bilinmez ki insanın başına ne işler açar. Sayın ki, ben yine sizin kölenimizim, bundan hiç gocunmam, şeref bile sayarım..

O kadar derin bir şekilde sarsıldı ki Kadı Efendi, bu konuşmalar bütün zihnini karıştırmıştı ama çok da duygulanmıştı:

– Murat Beyi'm, Sofu'm ve Kerem'im. Sizin adınız kıyamete kadar kalacak, çünkü kitaplara yazılacak. Haksız bir karardan beni engellediniz, günaha girmemi önlediniz.

Murat Bey:

– Kerem seninle Aslı'yı baş göz etmek benim işim.

Kerem:

– Kara Keşiş nolacak? O buna müsaade eder mi?

– Siz bana bırakın Kara Keşiş'i.

O gece rahat bir uykuya daldılar..

KARA KEŞİŞ PES ETTİ

Kararını verdi mi Kayseri Beyi Murat Bey
Yolundan kim, nasıl döndürebilirdi.
Talas'taki köşklerinden birini
Altın ve billur bir köşke döndürdü.
Düğün armağanı olarak Kerem'e verdi.

Haber gönderdi Keşiş'e gel diye
Anında koştu geldi Kara Keşiş
Kızın için Kerem isteklidir a
İtiraz edeyim deme sakın ha.

Keşiş yutkundu:

– Bilmem ki bu divane acep kimdir?
A Bey sana boynum kıldan incedir.
Tanımadım ki nasıl kız vereyim?

Murat Bey:

– De bana ölür müsün kalır mısın?
Yoksa Kerem'e kızı verir misin?
Namımı bilirsin de susar mısın?

Kara Keşiş:

– Kadere keder olmaz ki bilirim
Ha benim, ha senin kızın Aslı Han
Dedin madem öyle olsun Murat Bey
Senin için önünde eğileyim..

Murat Bey:

– İyi düşündün kelleyi kurtardın
Düğüne öyleyse hemen başlansın
Seni tebrik ederim. akıllısın...

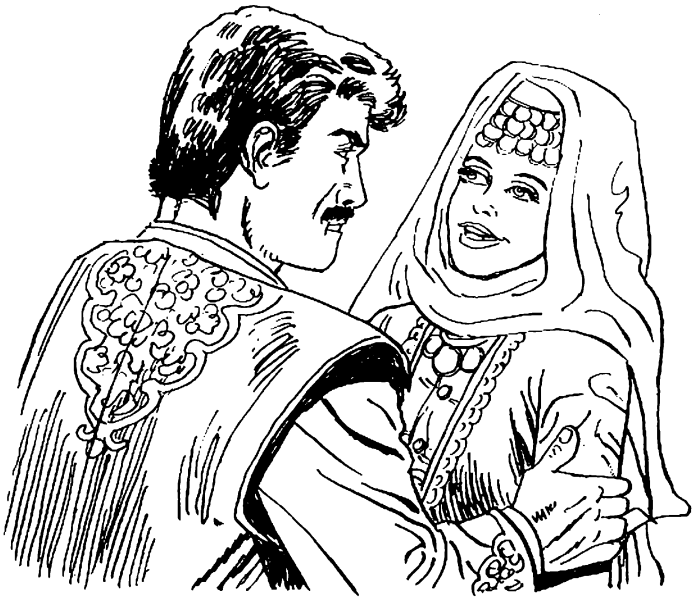

KIRK GÜN KIRK GECE DÜĞÜN

Muhteşem bir düğün için insanlar geldiler
Kuzeyden, güneyden, yedi dağın ardından
Çifter çifter vurdu davullar
Neşeyle gülümsedi Erciyes ve öteki dağlar.

Çengiler ki, parmak ısırttılar
Herkesi oyuna kaldırdılar
Kınız aktı kızılırmak misali
Taze sabahlara kadar..

Kerem mutlu, Aslı mutlu
Her yerde türkü var, saz vardı
Kırk gün kırk gece
Bu neşe sürüp gitti.

Al fistanı içinde Aslı
Bitmişti düğün faslı
Kutladı Keşiş kızını
Hem de Kerem damadını..

Kerem ile Aslı evlilik odasında
Gecenin tamı tamına ortasında
Çözdükçe düğmeleri Kerem
Yeniden kapanıyordu her biri.

Kerem, bu işe akıl sır erdiremedi. Aslı'ya sitemlendi:

– Isfahandır bizim asıl ilimiz
Ördek uçtu viran kaldı gölümüz
Ya böyle nic'olur bizim halimiz
Çöz Aslı'm çöz göğsün düğmelerini..

Aşıp geldim nice dağlar belinden
Neler çektim ben bu aşkın elinden
Kurtulamam elalemin dilinden
Çöz Aslı'm çöz göğsün düğmelerini.

Felek bizi ne günlere yetirdi
Ömrümü günümü yedi bitirdi
Süre süre bu diyara getirdi
Çöz Aslı'm çöz göğsün düğmelerini.

Hain baban ne bey bilir ne kadı
Sihirli fistanla elim bağladı
Dillere düşmeden Kerem'in adı
Çöz Aslı'm çöz göğsün düğmelerini.

Sözünü bitirdi Kerem..
Ama, sanki bir mum gibiydi, erim erim eriyordu.

YANARIM ASLI'M YANARIM

Çıra gibi yanım yanım yanan Kerem, Aslı'ya yalvardı:

– Benim ateşimi ne Kızılırmak ne de Yeşilırmak söndürür. Yazan böyle murad etmiş de yazmış yazgımı. Ne olur durma be Aslı, bağrım yanık yüreğim dağlı..

Aslı, bir hüzün yumağı olmuştu. Durmadan ağlıyor ve hiç konuşmuyordu.

Kerem içlendi, sazını eline aldı:

– Gül Aslı'm yeter ağlama
Yanarım Aslı'm yanarım
Ciğerim aşka dağlama
Yanarım Aslı'm yanarım.

Bir ateş düştü özüme
Meylettim ela gözüne
Ölende gel mezerime
Yanarım Aslı'm yanarım.

Çektiğim dert ile elem
Benden ibret alsın âlem
Böyle çalınmıştır kalem
Yanarım Aslı'm yanarım.

Keremim söylenir adım
Arşa dayandı feryadım
Mahşere kaldı muradım
Yanarım Aslı'm yanarım..

Kerem alevler içindeydi. Cayır cayır yanıyordu. Kerem, sessizliğe gömülmüştü. Aşkının ateşiyle erim erim eriyordu.

Dağıttı saçlarını Aslı Han, kendini Kerem'in ateşine attı..

İki ince kuru dal gibi yandılar
Kalay olup eridiler, tükendiler.
Acep yalan dünyaya niçin geldiler?
Geldiler de acaba niçin gittiler?

Aslı ile Kerem bir ateşe girdi
Nerede ah nerede ikisi şimdi
Yalan dolan dünyanın üstündeydiler
Ten iken kül olup toprağa girdiler.

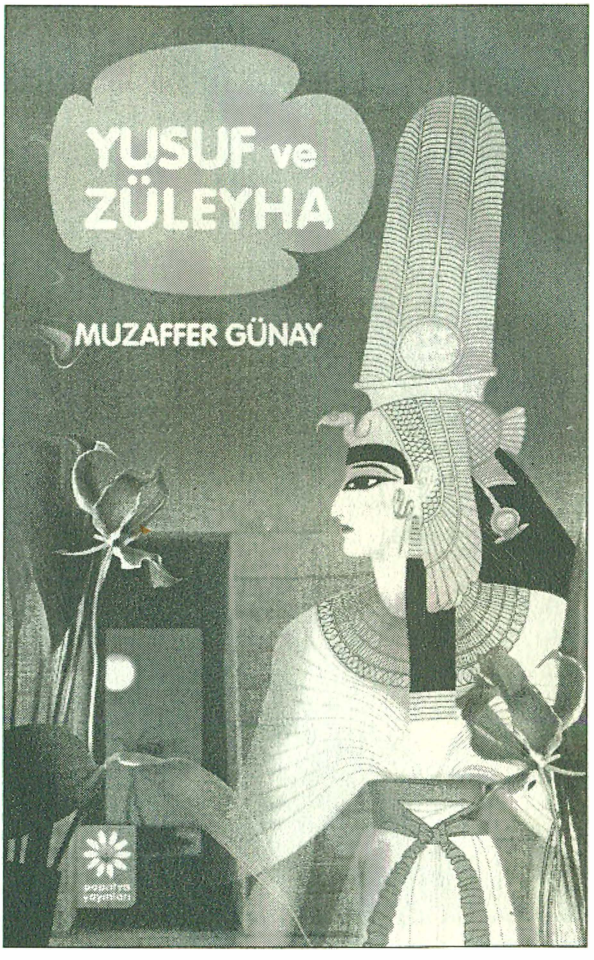

Bir edebiyat şahikası olan Yusuf ve Züleyha, tarih içinde çok sayıda şair tarafından "Mesnevi tarzında kaleme alınmıştır. Yeni kuşakların ve özellikle gençlerin ruhi dünyalarına hoşluklar ve güzellikler katacağını umduğumuz bu eseri, nesir olarak sizler için hazırladık.

Mecnun, hem ağlıyor hem söylüyordu... Onu dinleyen Leylâ, çoktan diz çökmüştü... Çölün vahşî hayvanları bu yanık sese koşmuştu... Dağlar, taşlar bu sesle inlemişti... Bulutlar bir araya gelmiş, Mecnun ile Leylâ'nın göz yaşına ortak olmuştu... Çöl, baştan başa rahmetle dolmuştu... Yalnız yerdekiler değil, göktekiler de bu büyük aşka gıpta etmişlerdi

Günümüzün insanına, bir nebzecik manevi ve psikolojik lezzet tattırmak amacı ile Klasik Aşk Hikayeleri Dizisi'nden biri olan Hüsrev ve Şirin'i üçlü bir aşk serüveni formatında, Hüsrev, Ferhat ve Şirin adıyla hazırlayarak sizlerin istifadesine sunmaktan, ayrı bir mutluluk duyduğumuzu belirtmeliyiz...

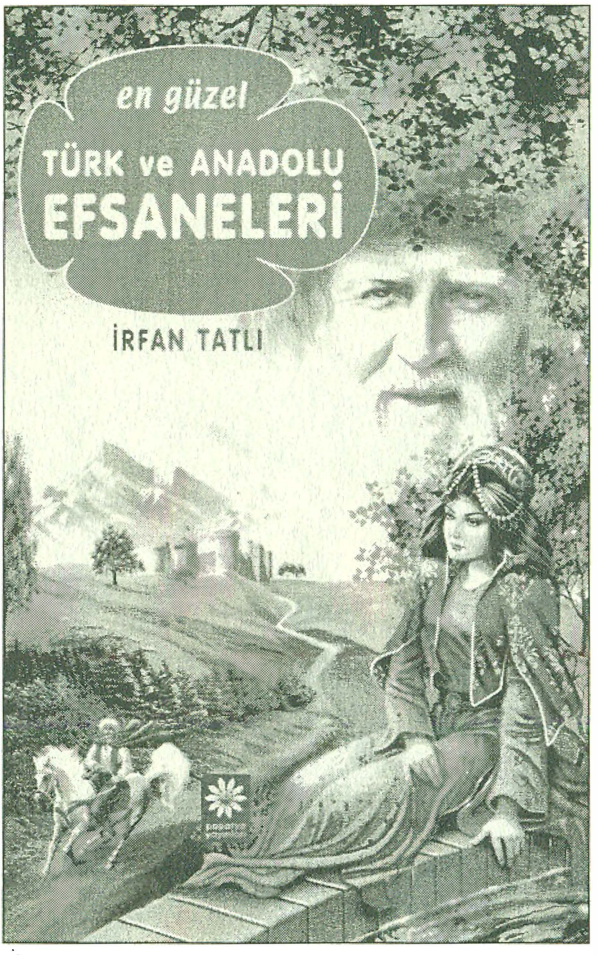

Çok uzun bir geçmişi olan Türkler, içerikleri ve çeşitlilikleri bakımından Dünyanın en ilginç efsanelerine sahiptirler. Bilindiği gibi Türklerin ana yurdu Orta Asya'dır. Efsanelerin bir kısmı, işte bu coğrafya'da geçer. Bozkurt, Türeyiş, Ergenekon, Gılgamış gibi...

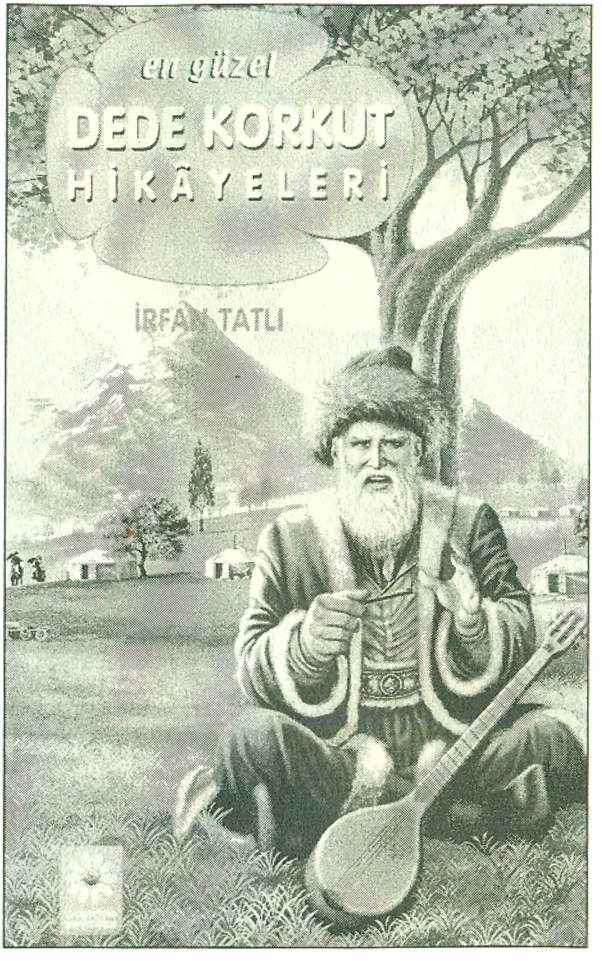

Dedė Korkut Hikayeleri, Oğuz Türkleri'nin yaşadığı Azerbaycan ve Doğu Anadolu coğrafyalarında geçer. Bu boyun, Kafkas hristiyanları ve Trabzon Devleti ile savaşları ve çeşitli münasebetleri, çok temiz ve zengin bir Türkçe ile destansı bir tarzda anlatılır.

Rüya, tıpkı uyku gibi hayatın bir parçasıdır. Birçoğumuzun hemen her gün karşılaştığı bir olaydır. Her rüya görüldüğünde "tabirciyi" insan nereden bulsun... İşte bu kitap, rüya ile ilgili temel yorumlara yer vermiştir. Rüyalarını merak edenler sağlıklı kaynaklar taranarak hazırlanmış bu esere müracaat edebilirler.

Kerem, Anadolu topraklarını karış karış dolaşan bir saz şairidir. Aşkını sazıyla ve şiirler halinde dile getirmiştir. Kerem'in Aslı ile olan aşkı, bir efsane midir, yoksa gerçek bir aşk hayatı yaşanmıştır da zamanla efsanevi motiflerle bezene bezene erişilmez-katlanılmaz bir sevda serüvenine mi dönüştürülmüştür, bilinmez. İşin, iç güzelliği de burasındadır.

Kerem ile Aslı hikâyesi'ni yüz yıllardan beri dilde dile gezdiren, bu aşkın trajik bir şekilde sona ermesidir. Tıpkı benzeri öteki aşk hikâyelerindeki gibi Türk Halk Edebiyatı'nın en seçkin desenlerinden biridir. Kerem ile Aslı,

ISBN 975-6605-24-3
9 789756 605240